Nutzi, spaima Constituției

jurnal de Cotroceni

virtual-project.eu

TOFAN GRUP
DACĂ ARE 4000 DE ANI, E CLAR: E PRODUSĂ DE TOFAN!

Coperta cărții:
JENÖ DALLOS (Ungaria) și ION BARBU

Tehnoredactarea computerizată a copertei:
Mihai Alexandru Barbu

Redactor : GABRIEL COȘOVEANU

Scrisul Românesc, 1998
ISBN – 973-38-0237-9

Nutzi, Spaima Constituției

JURNAL DE COTROCENI

– ediția I, revăzută și adăugită –

Text stabilit și adnotat de
Ioan GROȘAN
Ilustrații și comentarii grafice de
Ion BARBU
Cu o prefață de *Ion ILICI*
și o postfață de *Emil CONSTANTIN*

Scrisul Românesc
Craiova
– 1998 –

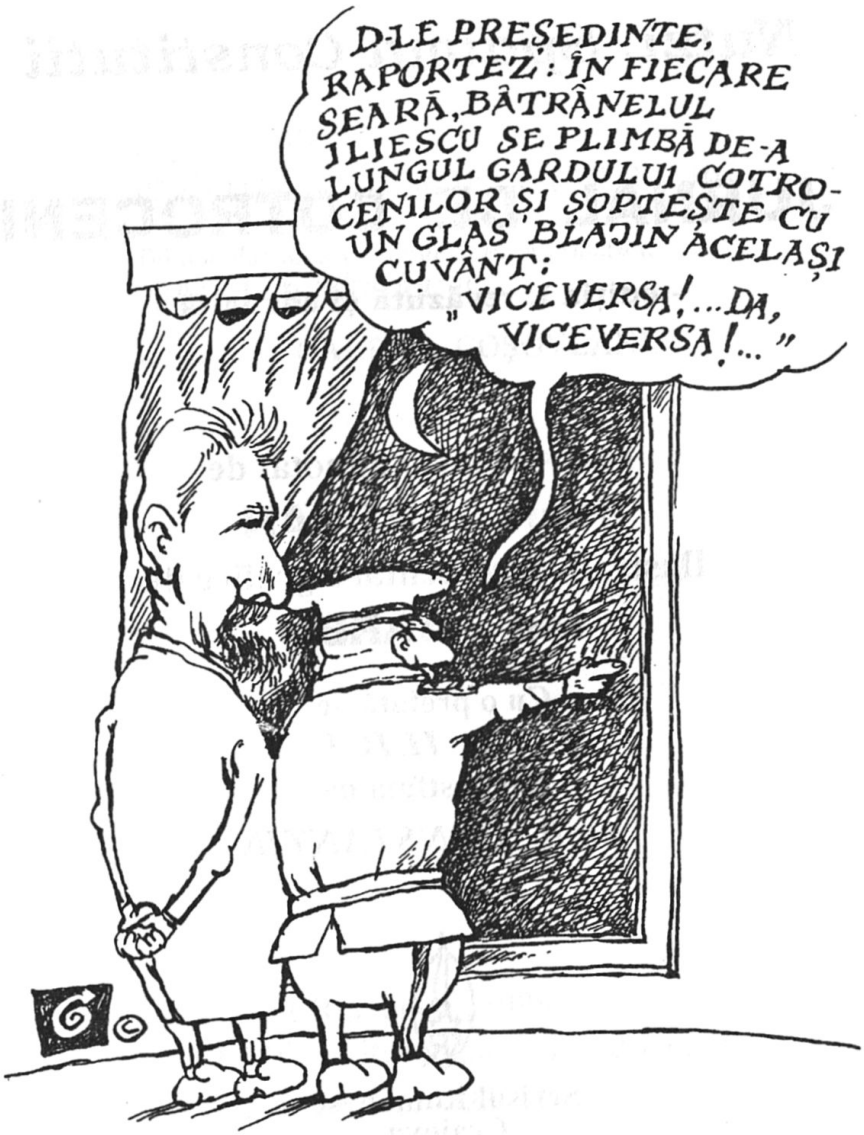
D-LE PREȘEDINTE, RAPORTEZ: ÎN FIECARE SEARĂ, BĂTRÂNELUL ILIESCU SE PLIMBĂ DE-A LUNGUL GARDULUI COTROCENILOR ȘI ȘOPTEȘTE CU UN GLAS BLAJIN ACELAȘI CUVÂNT:
„VICEVERSA!... DA, VICEVERSA!...”

PREFAȚĂ

Sunt momente în viața unei națiuni când istoria, în mersul ei neîntrerupt înainte, trăiește clipe de răscruce, definitorii, în concordanță cu aspirațiile de veacuri ale întregului popor. Largi categorii de oameni ai muncii, indiferent de naționalitate, sex, religie ori opțiuni politice, își mobilizează atunci toate resursele materiale și spirituale (mergând uneori până la sacrificiul suprem) pentru ca istoria în – așa cum am mai spus – mersul ei neîntrerupt înainte, să n-o ia cumva înapoi, să capete acele disfuncționalități ce pot împiedica pe termen lung și, uneori, în mod fatal, evoluția în sens pozitiv a unei comunități. Un asemenea moment a fost, după mine și după toți oamenii de bună credință ai acestei țări, momentul Decembrie ’89. Oricât ar încerca, și astăzi, unii răuvoitori, și din interior și din afară, să acrediteze ideea unor „scenarii”, a unui „complot” sau – mai ales – a unei „lovituri de stat”, date cu sprijinul unor forțe oculte, eu am crezut – și continuu să cred cu tărie – că Revoluția Română din Decembrie ’89 a fost autentică descătușare de energii latente, o imensă explozie populară care a dislocat vechile structuri și care a scos la iveală, din subteranele împotrivirii anticeaușiste, aceste elemente progresiste capabile, în condițiile unui accentuat vid de putere, să se organizeze rapid și să înfăptuiască – desigur, cu inerente poticniri – schimbările democratice, înnoirile așteptate de toată lumea; iar printre acele elemente progresiste, înaintate, scoase la lumină de explozia populară, prin statutul de opozant al lui Ceaușescu, prin capitalul de popularitate și simpatie dobândit în anii grei ai dictaturii, m-am numărat – o spun fără falsă modestie – și eu.

Am făcut acest succint preambul pentru a arăta că, asemeni multor alți cetățeni și cetățene care în ultimii șapte ani și-au dobândit, pe merit, un nou statut social, mai demn, și o nouă identitate, și Nutzi, artizana acestei cărți, este, în fond, un produs al Revoluției. Până în 1989, ea a avut, precum majoritatea locuitorilor spațiului carpato-danubiano-pontic, o biografie aproape obișnuită. Născută într-o familie simplă, de harnici agricultori siliți

de aberantul proces al industrializării forțate să migreze la oraș, într-o zonă cu profunde tradiții spiritual-culturale prelungite până azi, zona Botoșanilor, ea a urmat traseul firesc al majorității copiilor și adolescenților patriei: școala primară, liceu, școală profesională. Că undeva, pe parcursul acestui traiect educațional planificat (în care, până la Raportul secret al lui Hrusciov asupra crimelor lui Stalin și ulterior până la vizita din 1971 din China, eu însumi am crezut cu sinceritate), intervine o disfuncționalitate gravă ce pune în discuție însăși valabilitatea sistemului – o dovedește și faptul regretabil, dar nu lipsit de semnificații, că, la încheierea studiilor, odată ajunsă în București, Nutzi se prostituează. (Folosesc cuvântul „prostituție" într-un sens mai larg: în fond, cei 4 milioane de membri ai P.C.R., majoritatea intrați în partid numai pentru a putea avansa profesional și care – vorba lui Arghezi – „una fumau și alte vorbeau", nu făceau, în ultimă instanță, mutatis – mutandis, tot un fel de prostituție? E de meditat la acest lucru.)

CÂND M-AI INVITAT LA PERVERSIUNI, M-AM GÂNDIT LA CU TOTU', ALTCEVA...
ION ILIESCU
REVOLUȚIE ȘI REFORMĂ

În acest context de după 1990, al destructurării sistemului economiei de stat planificate, al reconvertirii necesare nu numai a unei industrii dependente de energie, ci și a unor individualități puternice silite la compromisuri existențiale de fostul regim și de dificultățile tranziției, nu am șovăit nici un moment când unul din consilieri mi-a propus angajarea lui Nutzi în echipa de la Cotroceni. Eram convins – și realitatea mi-a dat dreptate – că forța intuitivă, inteligența, capacitatea rapidă de reacție, devotamentul pentru cauza Reformei și, nu în ultimul rând, experiența de netăgăduit în dificila muncă de aproape cu oamenii vor face din Nutzi o piese esențială a ceea ce se numește *staff*. Căci, așa cum spunea Raymond Aron, ce e democrația dacă nu „un regim de experți conduși de amatori”?

Iată de ce am acceptat cu plăcere să scriu – în condițiile în care mulți dintre prietenii mei intelectuali de dinainte de 1989 m-au părăsit, din motive de ei știute – aceste rânduri de întâmpinare pentru o colaboratoare loială, cu care nu o dată am schimbat, în ceasuri de destindere, omenești impresii. Nu știu cum vor fi ele reflectate în carte, fiindcă, prins cum sunt cu reorganizarea pe baze noi a partidului, n-am avut răgazul decât să frunzăresc fugitiv paginile manuscrisului. Îmi manifest însă profunda convingere că din ele se va desprinde, asemeni unui fir intens colorat, călăuzitor, credința mea nestrămutată nu numai în schimbarea în bine a României, ci și-n schimbarea în bine a indivizilor care, asemeni lui Nutzi, spre a ajunge la o deplină și matură concepție democratică asupra lumii și vieții, au trebuit să se prostitueze sub trei dictaturi.

Ion Ilici

NEA IOANE, TU AI CÂNTAT LA MANDOLINĂ, DĂ MATALE TONU' LA „INTERNAȚIONALA"...

JURNAL DE BORDEL

2 noiembrie – Se îngâna ziua cu noaptea când am ajuns la Ambasada noastră de la Paris. Cum l-am văzut pe maiorul francofon de la poartă, cum mi s-a luminat fața (chiar așa mi-a zis și el: „Luminează-ți fața!”). Fiindcă de mult nu mai zărisem un compatriot. Uitându-se pe pașaport, maiorul a făcut ochii mici (ei niciodată nu fac ochii mari), de uimire, m-a poftit imediat înăuntru și-a sunat „pe scurt”. Nu-mi venea să cred, dar în cinci minute am fost primită de ambasadorul Caius Traian Dragomir, care avea ochii cârpiți de lecturi. Ca orice om cult, e destul de înalt și are barba înspicată. Cum stătea așa înfundat în fotoliu și era proaspăt ras, părea destul de scund. „Așa deci…”, a spus el meditativ și și-a aprins câteva hârtii de pe masă, făcându-le scrum într-o scrumieră de forma României. „Va să zică dumneata ești Nutzi Aciobăniței…” a mai adăugat el, răsfoind atent un dosar de piele, pe care am descifrat că scria „Cafe Trocadero – Menu”. Am încuviințat. „Dac-ai știi de când te căutam…” a zis, și-apoi, ridicându-și ochii din dosar: „A propos, ai mâncat vreodată Gigot de cochon du lait aux haricots blancs et champignons rouges?”. „Nu”, am zis eu. „Nici eu, a zis el. N-avem fonduri. Vrei niște fursecuri de casă?” Am refuzat politicoasă. „Bref, uite despre ce este vorba: ai fost numită consilier prezidențial la Cotroceni. Sper că n-ai să refuzi. Ai aici biletul TAROM pentru București. Avionul decolează la 14:10 de pe Georges Pompidou. Pardon, de pe Charles de Gaulle, mereu îi încurc…”, a surâs el, inteligent. „Și-acum te rog să mă scuzi, am o întâlnire la micul dejun cu diaspora.” A apăsat pe butonul interfonului: „La ce oră a zis diaspora că vine?” „A zis că nu vine”, s-a auzit o voce. „Nu-i nimic, o să mănânc singur”, a zis ambasadorul, apoi s-a ridicat în picioare și mi-a întins mâna: „Ei, la revedere și, încă o dată, sper să nu refuzi”.

Bineînțeles că n-am refuzat. La șase după-amiază eram în TAROM, deasupra Baloteștiului.

AȘ VREA SĂ ZBOR,
DAR RANA DE LA SULĂ
NU MĂ LASĂ!

JURNAL DE COTROCENI

28 noiembrie – Periodic, cam de două ori pe săptămână, la Cotroceni se organizează lansări de cărți. Alaltăieri, de pildă, colegii consilieri din aripa B au lansat „Revoluție și Reformă", urmată de un coctail, iar mâine lansăm noi, cei din aripa A a palatului, „Toamna diplomatică", urmată de un coctail. E, în fond, o chestie foarte democratică, fiindcă nu ne obligă nimeni să le citim: cărțile ni se scad din salariu, însă, în schimb, la fiecare carte cumpărată primim un abonament lunar la Metrou, așa că, tâmpit să fii, tot le citești, de jenă, și uite-așa crește tirajul. Se face și trafic cu ele: pe trei „Revoluții și reforme" și două „Toamne diplomatice" capeți de la colegii de la S.P.P. un xerox cu articolul „Fericirea de a studia în Uniunea Sovietică" pe care, dacă-l predai la poartă, primești trei abonamente lunare la Metrou.

Toată lumea așteaptă să apară „Iarna concilierii noastre", la care domnul președinte lucrează acum și pe care, dac-o cumperi, primești o săptămână concediu și-un abonament pe toate liniile.

3 decembrie – Chiar lângă ușa care dă în biroul meu există o alta, lăcuită și sculptată, pe care am văzut că iese femeia de serviciu de pe palier cu o grămadă de sticle goale în fiecare dimineață. Abia azi am reușit să aflu ce-i după ușa aia: l-am tras de limbă pe ofițerul S.P.P. care face trafic cu măsline și care mai vine pe la mine să-i fac pasiențe. Mi-a spus că-i un apartament de oaspeți, are indicativul „Azilul" și-n el stau de regulă prieteni ai României de peste hotare care sunt urmăriți în țările lor pentru diverse chestii. A locuit aici o vreme și generalul grec Grylakis, care avea colecist și nu suporta clima prea blândă a Atenei. Acuma stă un director de la Daewoo care mi-a zis amicul de la S.P.P că plânge tot timpul și înregistrează casete video în care-și cere scuze poporului sud-coreean pentru că a dat șpagă 238 milioane dolari celor doi foști președinți de la Seul, recent inculpați. Casetele sunt produse de Studioul

„Alexandru Sahia”, în regia lui Mircea Hamza, și se dau în Coreea în contrapartidă cu „Cielo”.

6-6, VEZI, NEA IOANE, CĂ NU-I AȘA RĂU LA BLOC!...
BUTIC
BLOC P4 SC. IV

5 decembrie – Au fost achiziționați pentru hrana cucuvelei șoareci din Norvegia care rezistă la ger, emană un miros care îndepărtează pisicile și mănâncă numai merlucius congelat, ieftin.

10 decembrie – De câtva timp, sufăr de insomnie. Nu pot s-adorm, stau turcește în pat și mă gândesc la prostii, la NATO, la oalele Zepter, la spațiul mioritic, la Yasser Arafat. Pentru a nu impieta asupra randamentului muncii, în asemenea cazuri instrucțiunile la Cotroceni sunt clare: trebuie să faci un raport amănunțit cu tot ceea ce-ți trece prin minte în acest interval, după care, dacă crizele se repetă, trebuie să copiezi de o sută de ori fraza: „Pus astfel în lumină, ancorat în sinergia faptelor, recursul la universalitate nu eludează meandrele concretului” a d-lui Ion Iliescu.

UITE, CĂ SĂ TE
IERT C-AI SCRIS
„REVOLUȚIE ȘI REFORMĂ",
ÎMI SCRII ȘI MIE
NIȘTE TRATATE
DE MINERALOGIE
ȘI PETROGRAFIE

Într-adevăr, metoda e infailibilă: la a șaptea copiere am adormit bușteanu. Singura care a reușit să scrie de o sută de ori rămânând trează complet a fost Rodica Beclean*, dar a adormit dl. Iliescu când a numărat frazele.

12 decembrie – Directorul de la „Daewoo" care stă în apartamentul de oaspeți, zis „Azilul", a încercat să se sinucidă înghițind cincizeci de pastile de Diazepam, dar erau expirate și de două zile Kim ăsta stă uimit pe WC cu o diaree continuă. Printr-un fax, președintele Iliescu a felicitat colectivul de oameni ai muncii de la Fabrica de medicamente „Penicilina" din Iași, pentru vigilență.

26 decembrie – E trist Crăciunul la Cotroceni. Am fost ieri de permanență și știu. De pildă, la prânz, când s-a pus la stația de radioamplificare o colindă cu Hrușcă, în loc de „Deschide ușa, creștine", s-au auzit la megafoane rafale de arme automate, urmate de „Sculați voi oropsiți ai vieții". Cineva făcuse o glumă, înlocuind casetele. S-a deschis o anchetă, dar tot ce s-a găsit au fost două baclavale mucegăite într-un sertar al biroului Rodicăi Beclean și virusul „jos Iliescu!" în computerul lui Victor Opaschi.

CHIAR VĂ ESTE
AȘA DE FRICĂ DE UN
ATENTAT?

28 decembrie – Colegii de la Departamentul Secret de Recuperări Teritorii și Tezaur (DSRTT) au adus din Ucraina un foarte interesant joc pe computer, intitulat „Insula Șerpilor”, după care am auzit că dl. Iliescu e înnebunit. Nu știu însă cum se joacă, fiindcă e încă la Departamentul Analize și Prognoze, dar mi-a spus amicul de la S.P.P., care a avut acces la o dischetă, că probabil jocul e conceput greșit, fiindcă de fiecare dată când românii recuperează Insula Șerpilor, rezultatul e că pierd brațele Sulina și Sfântu Gheorghe, iar punctul de frontieră cu Ucraina devine Babadagul.

29 decembrie – Ce ți-e și cu orgoliile astea! Nu m-așteptam ca domnul profesor Emil Constantinescu, nr. 2 la alegeri și nr. 237 în statul român, să fie așa ofuscat că n-a fost la Balul „Academiei Cațavencu”. Ofuscată trebuia să fiu eu, și asta nu pentru că n-am fost invitată la bal, că probabil băieții s-au gândit că le stric fasonu’ în fața lui Iliescu (de parcă nu tot eu, prin amicu’ de la SPP, l-am sfătuit pe președinte să nu fie prost, ci să se ducă, să arate că e democratic, ca Mitterand). Că n-am fost invitată la bal hai că-nțeleg, dar să nu fiu EU invitată să fac revelionu’ cu băieții în orașul PULA din Croația?! Păi, se poate?! Tocmai eu să nu merg acolo?!

E ADEVARAT CĂ POPORU' MĂNÂNCĂ PROST, DA' POATE CĂ-L DOARE BURTA...

Însă eu nu mă supăr ca dom' profesor Emil. Eu am avut în '75 invitație la Veneția de la unu' Giani, canotor în lotul Italiei, dar când am vrut să mă duc la județ la pașapoarte, ieșise Bahluiul și-am avut Veneție acasă, o săptămână am stat cu mama în podul șurii până s-au retras apele, când au venit niște soldați cu ajutoare și ne-au furat două gâște. Ce să fi făcut eu atunci? Să fi zis că-i scenariu, că-i diversiune, să acreditez tema totalei mele lipse de șanse? I-am mulțumit lui Dumnezeu, mi-am luat ce boarfe îmi mai rămăseseră în casă, mi-am făcut cruce, am cotit-o pe după șură, m-am urcat în RATA și, după 20 de ani, poftim, sunt la Cotroceni!

31 decembrie – Ce groaznic trebuie să fi fost și pentru celălalt profesor, dl. Virgil Măgureanu, când a descoperit cu stupoare după 33 de ani (o viață de om, așa cum a fost) că era rezident la Securitate! Să ai tu 23 de ani, să ai viața și Congresul IX în față, să-ți placă gagicile și dintr-o dată să te trezești securist! Coșmar, nu alta! Însă asta ca asta, dar să ai tu o existență liniștită la Focșani, să discuți literatură cu poeții locali, să fii un dizident cumsecade, la locul lui, cu tabieturi și siestă, și brusc să te trezești la procesul de rahat al lui Ceaușescu, iar peste trei luni șeful Serviciul Român de Informații, e înfiorător, nu alta!

NELULE,
A VENIT MOS GERILĂ
ÎNTR-O SĂNIE
TRASĂ DE UN
HIPOPOTAM

Domnule Măgureanu, dacă veți citi vreodată aceste rânduri când le voi publica, sper, la „Flammarion”, să știți că indiferent în toiul cărui proces vă veți găsi, eu, Nutzi, sunt alături de dvs.!

3 ianuarie 1996 – Am făcut Revelionul cu decont și diurnă, în toată regula, la Slănic – Moldova, cu mica, dar vioaia delegație a președintelui Mircea Snegur. Dom’le, cât lirism pot avea frații noștri transpruteni! Nu e body-guard de-al „Ursului din Chișinău” (așa-i spun ei în intimitate lui Snegur) să nu știe pe de rost Eminescu, „Miorița” și Cursul Scurt al Istoriei PCUS. În plus, când te văd în bikini, încep să plângă toți. Ei s-ar uni și mâine cu noi, dar n-au încă microstructuri adecvate, poartă și acum chiloți până la genunchi, negri, cum aveau fotbaliștii noștri în 1932. O piscină îi inhibă, iar când dansezi, roșesc. În momentele de intimitate se pierd ușor și folosesc în loc de acuzativ, cazul instrumental. Plus că au un tic imposibil: în pauze vor toți, fără excepție, să-ți vândă fierbătoare. Sunt pasionați de rebus pe care-l joacă într-un mod foarte interesant; pe orizontală în românește și pe verticală în rusește. Vor și ei să intre în NATO, dar numai după noi, sub deviza „Să ne ținem de neamuri”. Sunt foarte mândri că Mircea Snegur i-a dus în dar președintelui Clinton un zimbru congelat, cu rugămintea expresă să fie readus la viață când americanii își vor instala o bază militară la Tiraspol.

MAMĂ, CE-I FAC, ĂȘTIA, ȚAPULUI !...
ACADEMIA
CĂTĂVENCU

Oricât ar părea de ciudat, președintele Snegur e foarte inteligent: poate sta zile întregi vorbind vrute și nevrute, fără să-ți dai seama că el se gândește de fapt la Unire. Mi-a spus un body-guard de-al lui că atunci când vorbește Snegur, nici rușii nu-și dau seama ce spune. Va fi cu siguranță reales, căci e un mare patriot: când a aflat că forințul a devenit convertibil, a lăcrimat două zile, nici femeia de serviciu de pe palier nu s-a mai putut înțelege cu el.

26 ianuarie – Am vărsat azi la toaleta de la etajul II din corpul B, unde știu sigur, că mi-a spus amicul de la SPP, că microfoanele și camerele ascunse în faianța aparentă nu merg, o picătură pentru cel care azi ar fi împlinit 78 de ani. A fost el tiran, da' a fost totuși om bun: tot timpul se gândea la muncitori, la pensionari, la patrie, la clauză. A avut el avere, s-a strigat după el „Nicolae – patru case"? Totul era protocol, a rămas poporului, iar el a plecat în mormânt cu un palton și lenjeria găurite, o pereche de pantofi „Bata-Bata" și fularul, că ceasul și căciula de astrahan i le-a șutit unul la Ghencea. Și ce demn s-a dus la execuție! Cu fruntea sus, călcând apăsat și cântând versuri revoluționare care nici pe alea nu le știa prea bine, săracu, a greșit versul trei, iar al patrulea i s-a oprit în gât.

SĂ NE ȚINEM DE NEAMURI !

Ceea ce e interesant e că am observat că și alte funcționare de la Cotroceni au marcat, discret, ziua de azi. Una a venit cu fustă și șal negre, pe alta am văzut-o luând nu metroul spre Centru, ci tramvaiul 11 spre Ghencea-Militari, iar pe șefa de cabinet, care se dă mare vegetariană și toată ziua bagă în ea grâu încolțit, am surprins-o mâncând, dintr-un borcănaș ascuns în poșetă, colivă.

27 ianuarie – Circulă prin palat un zvon teribil: cică tocmai acum, în prag de campanie electorală și când mai mult ca sigur că va fi reales, pe dl. Iliescu îl paște o operație mai ceva ca pe Michael Jackson. Se zice că degeaba i-au spus încă de acum trei ani doi consilieri mai curajoși: „Șefu', lăsați-o mai moale cu zâmbitu', nu e nevoie tot timpu', vă spunem noi când trebuie", șefu' nu și nu, s-a învățat cu nărav, zâmbea și-n somn și-acum l-au lăsat mușchii feței, nu-l mai ascultă, de-arată bietu' dimineața cum arată Traian Chebeleu seara, are pungi sub fălci ca hârciogii. L-a chemat cică pe Mincu să-i arate obrazul, iar ministrul ar fi ridicat neputincios din umeri: „Domnule președinte, toți chirurgii noștrii esteți sunt în opoziție. Dacă aveați diabet, era altceva. Așa însă…"

DIN ACEST MOMENT, ILIESCU PREȘEDINTE PERMANENT!

1 februarie – A-nceput campania electorală, deși n-a fost încă nimeni anunțat oficial: s-au spălat perdelele și geamurile, a fost desfundat WC-ul de la etajul II care era înfundat cu niște discursuri de la inaugurarea fundației româno-maghiare „Armonia”, s-a reparat tâmplăria din dormitorul prezidențial, Rodica Beclean și-a vopsit părul cu o nuanță mai populară, iar cucuveaua a fost deparazitată. În ceea ce mă privește, mi s-a dat o sarcină de mare importanță: voi răspunde la două telefoane erotice care se vor instala la Cotroceni, pentru categorii sociale mai sărace, cum ar fi muncitorii, cadrele didactice, șomerii și pensionarii, care n-au posibilitatea să sune în Guyana sau Guadelupa cu tarifele alea, și vor să se bucure auditiv, așa, cam la 500 lei minutul, cu orgasm garantat până-n toamnă, la realegere. Am dat și probe cu doi consilieri și, după trei minute de convorbire, i-am făcut să meargă val-vârtej la baie. Mai greu mi-a fost cu Traian Chebeleu, care a rămas rece și mi-a tăiat 10% din salariu, da’ am impresia că omu’ uită rapid cuvintele, fiindcă până-i ajunge prima propoziție ce i-o spun la hipotalamus, unde sunt centrii excitației, eu deja am ajuns la capătul frazei unde gâfâi, suspin și mă excit singură ca proasta, iar dl. Chebeleu, derutat, mă-ntreabă ce-am vrut să spun prima oară.

Oricum, trebuie să recunosc că instalarea unui post telefonic erotic la Cotroceni e o idee strălucită și deja am auzit că-n județele Vaslui, Călărași și Vrancea se fac abonamente. Sloganul postului e: „Sunați-l acum pe președinte! Restul îl face Nutzi!”

BĂ, BODA, DRACU',
M-A PUS SĂ MERG
PE COPITA TA !

9 februarie – În sfârșit, după atâtea zile de când am fost angajată aici, mi s-a spus că voi fi primită după-amiază la președinte, pentru prima oară. De emoție, deși eram epilată de-alaltăieri, mi s-a zburlit părul. Dar m-am tensionat degeaba: Ce om! Ce caracter! Ce largă înțelegere a lumii! Ce cămașă! Ce cravată! M-a invitat să iau loc. M-am așezat, având grijă să-mi trag fusta peste genunchi, cum făcea mama când intra să curețe cotețul găinilor. „Așa, deci…”, a spus el, privindu-mă cu blândețe. „Tu ești Nutzi.” „Da, domnule președinte.” „Ți-am citit cartea. Scrii?” „Da, domnule președinte”. „Și eu public, dar scriu mai rar. Cum scrii, de mână, la mașină?” „De mână, domnule președinte. Știți, noi am fost o familie mai săracă, n-am avut posibilitatea de-o «Erika», de-un «Olivetti»…” „Noi am fost și mai săraci, măi dragă Nutzi, nici creioane nu aveam, așa că m-am obișnuit ca atunci când scriu, să dictez, a zis președintele. Și de unde-ți iei subiectele?” „Din viață, domnule președinte.”, am răspuns eu. „Păi de-aia scrii tu mai bine, a zis dânsul, că eu trebuie să mi le iau din stenograme și nu înțeleg întotdeauna semnele. Și când scrii, noaptea, ziua?” „Mai mult dimineața, domnule președinte, că, vă dați seama, cu meseria mea, noaptea e mai greu…” „Eu scriu seara, că diminețile trebuie să public. Bei ceva?”

(va urma)

PRIMA MEA ACȚIUNE A FOST ACEEA DE A UMANIZA FOSTA INSTITUȚIE PREZIDENȚIALĂ

9 februarie (continuare) – Ce să fi zis? „Beau, domnule președinte, dar să nu vă faceți o impresie greșită.” „Am niște whisky, a zis dânsul. Ce bei?” „Whisky”, am răspuns. „Și eu mai beau câte-un păhărel, a zis dânsul turnând în pahare, da’ nu cum scrie ăla, cum îi zice…” „Vadim”, am spus eu. „Da, da, Vadim… Nu că n-aș bea, că la stresu’ meu e chiar indicat, da’ știi, bila… nu mă lasă”. Am ciocnit. „Uite de ce te-am chemat, mă dragă Nutzi, a zis dânsul lăsând încet paharul pe masă, după ce gustase foarte puțin, așa, ca o păsărică. Tu ce crezi că mai am vreo șansă?” „Vai de mine, domnu’ președinte, cum să n-aveți?! Păi toate sondajele…”. „Lasă, dragă, sondajele, că poporul ăsta abia așteaptă să-i dai un sondaj, ca să aibă senzația că face ceva. Nu despre alegeri e vorba, astea le câștig, dă-le-n-colo! Altceva mă frământă: tu ce crezi, Nutzi, o să intru eu în istorie?”

Am rămas cu gura căscată. Simțeam cum o șuviță de whisky mi se scurge pe bărbie. „Păi de ce să nu intrați, dom’ președinte?” am reușit să spun, după ce-am înghițit. „Știu și eu? – a zis el gânditor. Istoria e mare cutră. Câți n-au crezut că intră în ea, și când colo… Uite, Vodă Caragea, de pildă… Sau Teohari Georgescu…” „O să intrați, dom’ președinte, am zis eu cu tărie și mi-am mai pus în pahar. Dacă dumneavoastră nu intrați, atunci cine?”. „A și intrat unu’, a zis el trist. Coposu. Era lângă mine, am mai și vorbit cu el, dar nu mi-am dat seama… Și deodată, țuști! Direct în istorie! Mai fă-i ceva dacă poți…”

AM VORBIT CU ROBOTU' LU' EMIL ȘI MI-A ZIS CĂ DACĂ VREAU SĂ DAU UN „MESAJ CĂTRE ȚARĂ" S-AȘTEPT UN SEMNAL SONOR

9 februarie (continuare)

S-a lăsat o pauză. În meseria mea, când se lasă o pauză, se merge la baie. Acum nu era cazul. „Știi, Nutzi – a zis președintele și din nou părea gânditor; când pare așa ceva, i se umflă o venă la tâmpla stângă – toată viața am dorit să intru în istorie. Chiar și când eram la Ape. Dar prima oară când am avut senzația că intru în istorie a fost atunci când ieșeam din China. Eram în avionul prezidențial al lui Ăla, motoarele duduiau liniștit, jos se vedea Marele Zid, iar în față ceafa lui Verdeț. Și-atunci am simțit foarte puternic că, dacă sunt atent, pot să intru în istorie. Din păcate, senzația n-a durat decât o secundă, două, c-am adormit buștean; cred că-mi puseseră tovarășii ceva în cafea, altfel nu-mi explic". A sunat telefonul. Președintele a ridicat receptorul, l-a dus la ureche și parcă s-a luminat la chip. A ascultat o vreme, a zis „Da, da, panimaiu, panimaiu", și-a notat ceva pe o foaie, a părut din nou gânditor, apoi a spus: „Țar na B cetâre" și-a închis. „Mai joc șah prin telefon cu Mișa Gorbaciov. Se plictisește săracu', acolo singur în berăria lui și mă sună când se schimbă tura. L-a uitat parcă toată lumea și asta se vede: din '92, îl bat întruna".

9 februarie (continuare): „Domnule președinte, o să candidați și-a treia oară?" am întrebat eu, profitând de faptul că, părând mai destins după convorbirea cu Gorbaciov, se juca zâmbitor cu un press-papier în formă de femeie pe care scria sus „Play" și jos „Eject". „Știu și eu? – a zis el. Ceva îmi spune să candidez, ceva nu. Dacă ar fi după mine, n-aș mai face-o, cu condiția să mă lase să-mi ridic o căsuță aici în parcul palatului; m-am obișnuit cu aleile, cu tufișurile, cu platanii, cu păsăricile, cu băieții. În fond, sunt șase ani din viața unui om, nu? Te legi de locuri, de obiecte, de femeile de serviciu… Uite, de pildă, clanța de la ușă, am primit-o cadou de la Arafat: când apeși pe ea, șefa mea de cabinet aude în interfon o mică explozie muzicală; (râde) Nici acuma nu s-a obișnuit cu ea și tresare. Sau planta asta tropicală din colț pe care mi-a dat-o un șef de stat african, francofon și el: se hrănește cu muște, păienjeni, molii, e carnivoră. Alaltăieri, când eram la convorbiri cu lideri ai partidelor

de opoziție, a prins un șoarece, de-abia i l-am scos dintre frunze cu Radu Câmpeanu*”.

ALWAYS
Ion Iliescu

26 februarie – Azi a avut loc o întâlnire secretă maraton de 5 ore între Ion Iliescu și Oliviu Gherman, la cererea acestuia din urmă, în legătură cu numirea noului ministru al telecomunicațiilor. Inițial, întâlnirea era programată să dureze de la orele 14:00 la 14:30, dar, fiindcă n-a îndrăznit să-i deranjeze nimeni, i-a găsit la orele 21:00 femeia de serviciu sforăind amândoi în fotoliu, timp în care noul ministru fusese deja numit.

D-LE ILIESCU,
VĂ PREDAU ȘEFIA
PARTIDULUI CU TOATE
PREROGATIVELE
ȘI ÎNSEMNELE
SALE

28 februarie – Președintele e tot mai hotărât să stârpească corupția. Ieri, de pildă, a fost dat afară un ajutor de bucătar care, în loc să facă joia, așa cum se obișnuiește, rață pe portocale, care e mai ieftină, făcea rață pe mandarine, care e mai scumpă, diferența bugetară însușindu-și-o el cu un văr de la un depozit en-gros, care vindea mandarinele la preț de grep-fruit. În plus, pentru a da un exemplu și altora, s-a hotărât să se facă joia numai rață pe varză.

29 februarie – Ni s-au împărțit tuturor angajaților cu discreție și cu indicația să le păstrăm ca pe ochii din cap, până la noi dispoziții, portrete robot cu Vadim[1].

3 martie – „Ziua de naștere a Președintelui. Ce zi frumoasă! Dis-de-dimineață, sute de oameni, bătrâni ce cu mândrie purtau lumina anilor în plete, bărbați voinici, stăpâni pe soartă, din SPP, și mame și copii și în general fete așteptau cuminți, frumos încolonați, la poarta nouă a Cotrocenilor să-i primească Cel Ales. Emoția, bucuria de a-l vedea, de a schimba câteva vorbe de bun simț, de a-și spune, în limita posibilităților, păsurile, luceau în ochii tuturor. Cu toții aduseseră un trandafir, pardon, trei, din plastic, felicitări, bomboane, fulare de casă. Deși era frig și majoritatea erau îmbrăcați cam subțire – ca urmare a grelei moșteniri a guvernărilor Roman și Stolojan – se simțea o căldură, o umanitate, un consens în orice vizitator. Mulți aveau lacrimi în ochi, iar unii tușeau și strănutau de mama focului. Cu fiecare, Președintele, cu o cupă de șampanie în mână, din care gusta ca o păsărică, s-a întreținut câteva clipe, întrebându-i de sănătate, de mamă, de legea funciară, de dacă și-au depus cuponul. Era o atmosferă atât de plăcută, încât mulți nu se îndurau să plece, îi găseam ațipiți prin birouri, având întipărite pe chip o liniște și-o pace divine. La urmă, i-am cântat cu toții Președintelui «Pomu-i rupt, da' Omu-i bun» și «La mulți ani cu sănătate / Să vă dea Țara trei mandate». Ce zi frumoasă!"

DACĂ LA UN PREȘEDINTE CU O MAMĂ ÎI REVIN DOUĂ MANDATE, ATUNCI LA UN PREȘEDINTE CU DOUĂ MAME, CÂTE MANDATE ÎI REVIN?
4

Aceasta a fost compunerea mea la concursul „Ziua de naștere a președintelui” pe care a trebuit să-l susțină toți angajații de la Cotroceni. Am luat mențiune. Locul I l-a luat Rodica Beclean, deși mi-a spus amicul meu de la SPP, care a fost în comisia de corectare a lucrărilor, că R.B. a scris: „văzutu-mi-o-ați ieri seară” așa cum se aude.

8 martie – Ziua Internațională a Femeii celor ce muncesc. A venit până la urmă și momentul ăsta, să mă-ntreb: ce caut eu la Cotroceni? Am fost o femeie întreagă, un sex liber, o năzuință, făcusem, cum fac toți mai nou, un „Contract cu Corpul Meu” și, brusc, am cedat și m-am dus la Cotroceni. M-au părăsit toate prietenele, la „Vox Maris” a trebuit într-o seară – ce rușine! – să plătesc intrarea ca orice ciumete, iar tanti Matilda crede că m-am dilit și nu mă mai salută. Ce vină am eu că poporul, prin structură, e în opoziție? E drept că prin educație poporul se orientează după cum bate vântul, dar în general e contra. Iar eu, cel puțin până la brâu, exprim poporul. Dacă am acceptat să fiu consiliera prezidențială a unei ratări, am făcut-o nu pentru salariu (câștig un sfert din ce câștigă Roșcata, de la brâu în sus, la „Inter”), nici pentru stimă (mă stimează trei SPP-iști tineri, care, numai când mă văd, belesc niște ochi de le dau lacrimile), ci pentru că nu trebuie lăsați numai proștii la putere. Sunt atâția proști la Cotroceni că, dacă ești mediocră, pari strălucită. Cât de bine îl înțeleg în acest sens pe Ilie Năstase.

BECLEANCO,
ÎN CAZ CĂ PIERDEM
ALEGERILE,
PREIEI
„MEMORIALUL
DURERII"!

Ce să fac? Să-mi dau demisia? Mi-aș da-o, dar la noi demisia e ca menopauza: se mai întâmplă, dar n-are nici o urmare.

12 martie – Mi-a șoptit o colegă, care e vecină de birou cu Rodica Beclean, că tipa e extrem de nervoasă în ultimul timp: cică dom' președinte, după „Problemele globale. Creativitatea.", lucrează în draci la volumul al II-lea „Probleme globale. Procreația", dictând 48 de ore continuu unei stenografe noi și tinere, care, când a ieșit din cabinet, era plânsă, avea urme pe gât și tot ce-a putut să arate era un „Cuvânt înainte" semnat de Virgil Tănase.

SUNT RODICA BECLEANU ȘI VREAU SĂ-MI FAC MEA PULPA!

13 martie – Dacă funcționează ceva cu adevărat bine la Cotroceni, atunci acestea sunt robinetele, conductele, instalațiile sanitare în general. Precum Walesa, care nu și-a pierdut cunoștințele de electrician și-a putut reveni liniștit cu categoria a VI-a, la șantierele navale din Gdansk, nici dl. Iliescu nu vrea să-și piardă deprinderile de hidrotehnician și unde picură o țeavă, un hidrofor, un rezervor, Domnia-sa repede, își suflecă mânecile și-n doi timpi și trei mișcări remediază defecțiunea. Neavând de lucru, hidrotehnicianul palatului care e văr cu Mitică Iliescu, șeful SPP-ului, stă mai mult la Bingo, lângă APACA. Domnu' Iliescu e vestit pentru asta și dacă n-ar fi ce este, mulți din funcționarii de-aici l-ar chema și-acasă, că majoritatea, fiind politruci de mici, nu știu schimba o garnitură, vai de mama lor.

25 martie – Cât de frumoase sunt vizitele d-lui Iliescu în Moldova! E în aceste județe un aer special, liric, care face toți oamenii, una-două, să lăcrimeze, în special pe cei din opoziție. Până și Șefu pare mai blând, mai dus pe gânduri și de multe ori, uitându-te la el, nu-ți dai seama ce este: președinte sau candidat?

AȘA CUM AM PROMIS, POPORUL ĂSTA NU VA MAI SUFERI DE FOAME !
ȘI NICI DE SETE...

În aceste vizite de lucru (sau vizite „cu poale-n brâu”, cum le zicem noi, consilierii, între noi) cele trei fete care suntem în cortegiu avem misiuni extrem de variate și atrăgătoare. De pildă, când avem fixată o oprire spontană la gospodăria unui țăran înstărit de pe traseu, lăsăm ciocolate copiilor gazdei (dacă e legumicultor) sau tărâțe (dacă e zootehnist). La ședințele de analiză de la primăriile orașelor cu diverși responsabili locali stăm și noi în sală îmbrăcate în taioare normale ca să ne filmeze televiziunea națională luând notițe, să nu creadă lumea că numai năcăjiții ăia cu mutre de activiști îl ascultă pe președinte. În fabrici ne îmbrăcăm în salopete și-i dăm pe culoarul dintre strunguri o floare Șefului, iar la mitinguri ne amestecăm în mulțime și lansăm ușor zvonul că vițelul pe care l-a botezat Petre Roman a fost atins de boala vacilor nebune.

12 aprilie – E totuși fascinant să stai în preajma unui președinte în tranziție. Mă uit la domnul Iliescu și-mi dau lacrimile: cât efort constructiv, cum zice dânsul, de a părea, cum zice Liiceanu, ceea ce nu poate fi, câtă străduință de a căuta alte neologisme decât cele de la învățământul politic – la învățământ politic am învățat eu prima oară, într-o marți seara, ce-nseamnă „comunizarea femeii de către om” –, câtă francofonie bagă într-însul ca, până la urmă, s-o rupă pe englezește cu bozgorul de Tom Lantos! Uneori, când apune soarele la vestul Cotrocenilor, înspre Pitești, îl văd pe președinte trist, cu cearcăne la ochi, cu privirea ațintită în zare, vorbind de unul singur la simpozioane pe care tot el le-a organizat. Ațipim toți, invitați, consilieri, miniștri, investitori străini din diaspora noastră, Prințul Paul de România[2], frații Gheorghe Păunescu, fufe din presa independentă, SPP-iști, sponsori, și numai domnul președinte vorbește, vorbește, vorbește.

CE TE BAGI, BĂ,
COMPETENȚĂ
LIMITATĂ ?

Mi-e și milă și mi-e și frică de el: milă pentru că un om care știe că nu-l ascultă nimeni e disperat, și mi-e frică pentru că un om disperat n-are milă de nimeni.

19 aprilie – La inaugurarea Centralei atomo-electrice de la Cernavodă m-am ocupat, împreună cu alte două colege, de fisurarea delegației canadiene în trei camere, iar spre dimineață am primit misiunea să-i duc premierului Văcăroiu o sticluță cu apă și trei castraveciori acri.

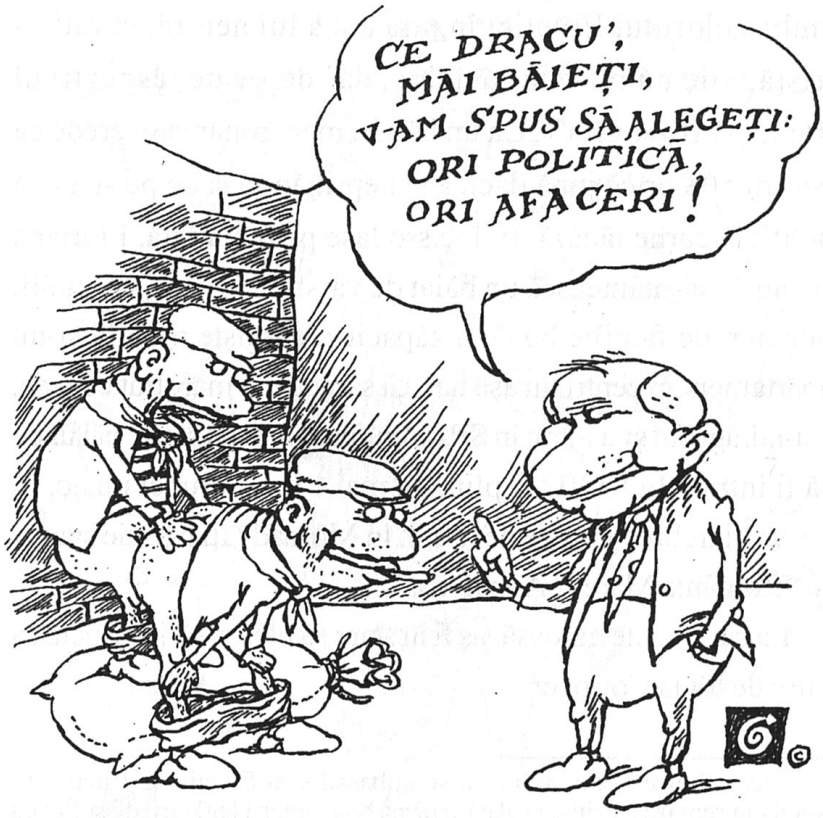
CE DRACU',
MAI BAIEȚI,
V-AM SPUS SĂ ALEGEȚI:
ORI POLITICĂ,
ORI AFACERI!

22 aprilie – În tot scandalul ăsta stârnit de rechemarea ambasadorului Elveției în țara aia a lui neutră, curată și tristă, mie nu mi-e milă deloc, da' deloc de respectivul domn Vettovaglia[3]. Ca un bătrân macaronar care crede că pentru 50$ orice junică dacică și neprihănită cade pe spate, a pohtit la carne tânără. În loc s-o lase pe biata fată, Floriana Jucan[4], să-ntâlnească un băiat de vârsta ei, serios, cu studii, bugetar, de familie bună, a zăpăcit-o cu niște mobilă și-un apartament în centru în așa hal, că săraca n-a mai știut ce face, s-a-ndrăgostit și-a intrat în SRI. Acuma, vin și eu și zic: păi unde să fi intrat? În KGB? E plin, nu mai e loc s-arunci un ac. În CIA? Îți trebuie viză pe zece ani. În Mossad? Îți trebuie șpagă. În „România Mare"? A mai fost.

La cât sunt de miloasă, aș fi în stare să plec și să-i las locul să intre de tot la Cotroceni.

EMILE, TOT CE MIȘCĂ-N ȚARA ASTA, MI-E PRIETEN NUMAI MIE!

29 aprilie – Cât de frumoasă a fost nunta Nadiei! Noi, consilierele prezindențiale bugetare, cât și cele angajate ad-hoc (Lola de la „Inter”, Mimi de la „Vox Maris”, Gina din Pașcani de la intersecția Dinicu Golescu – Ștefan Furtună) neam pregătit toată săptămâna: ni s-au făcut testele anti-SIDA, am fost epilate până-n vârful unghiilor, ni s-au dat spray-uri antiinhibante Lancome și creme locale din dotarea Camerei Deputaților, am făcut cursuri intensive de limbă engleză cu omușor american, iar pe joi am fost repartizate ca domnișoare mioritice de onoare pe lângă invitați străini mai de marcă, astfel: eu pe lângă Schwarzenegger, că-s bugetară, Lola pe lângă Mark Spitz, Mimi pe lângă Juan Antonio Samaranch[5], iar Gina din Pașcani pe lângă Sir David Frost, pe care trebuia să-l ducă și pe la mănăstiri.

Din păcate, datorită faptului că România e considerată o țară cu risc ridicat pentru investitori, n-a venit nici unul din invitații mai de Doamne-ajută, așa că, la petrecerea de la Snagov, nici n-am mai apucat să intrăm și-am rămas cu buzele umflate: mie, deși i-am arătat legitimația, mi-a dat, fir-ar mama lui a dracu’, un dos de labă un SPP-ist din boschetul nr. 7, pe Lola a oprit-o la Balotești un echipaj de tâmpiți și-a spălat toată noaptea linoleumul la Circa 6, iar Gina din Pașcani a stat până dimineața în pădurice de lângă vilă cu un fotoreporter de la „Vocea României”, în speranța că va fi invitată înăuntru, da’ până la urmă nu s-a ales decât cu imaginea lui Franco Nero ieșit să ia aer lângă un copac, cu spatele.

VREM PÂINE
VREM PÎINE
VREM MUIE!
VREM PITĂ

1 mai – Ziua Solidarității Celor ce Muncesc. Ce muncesc? Când mă gândesc ce muncesc alții, devin tristă. Tristețea mea, la Cotroceni, nu vine din faptul că s-a descoperit un zimbru în libertate, care nu știe unde să meargă, ci din faptul că oriunde s-ar deplasa, în aceeași libertate, zimbrul, devin tristă. Dl. președinte a dat ordin că în campania electorală să nu fim triste, nici vesele: să fim firești și s-avem corpul în orice moment reglat pentru parteneriatul pentru pace. Mai mult decât atât: zimbrul liber să ne fie de-nvățătură: oricât s-ar fi mobilizat cu fânul ucrainean, n-a găsit decât la noi înțelegere la sol. Spre deosebire de unele animale, el paște firesc, ridică, virgulă, capul și spre deosebire de poporul pe care-l exprimă, privește în viitor.

2 mai – Orgasm.

Dacă aș fi atentă și-aș raporta ceea ce simt la dicționar, aș zice că orgasmul este expresia trăirii intrării țării mele în NATO, urmate de violul sexului național de soldații cehovieni ai Armatei a 14-a.

VIRGILE, EU TE-AȘ LUA DE BĂRBAT, DA, NU VREA PETRE ROMAN SĂ NE CUNUNE!

5 mai – După modelul „unităților alimentare pentru categorii sociale defavorizate și pensionari”, s-a deschis în incinta Cotrocenilor o unitate specială pentru noi, funcționarii de-aici, unde putem să cumpărăm la preț redus „Revoluție și reformă”, „Probleme globale. Creativitatea” de Ion Iliescu, „Probleme ale lingvisticii”, de I.V. Stalin, teza de doctorat xerografiată și frumos legată în vinilin a lui Traian Chebeleu de la Universitatea din Oradea, iar pe sub mână, dacă ai pile la SPP-istul care face pe librarul, obții, la pachetul obligatoriu cu „Aforismele” lui Gheorghe Dumitrașcu, „Libertatea ca datorie” a lui Petre Roman și „KGB în Franța” de Thierry Wolton.

8 mai – Aniversarea a 75 de ani de la înființarea Partidului Comunist Român s-a sărbătorit azi aici prin muncă: un grup de consilieri a ars azi în parc toate pozele d-lui președinte de când a fost prim-secretar al CC al U.T.C., secretar al C.C. al P.C.R., prim-secretar la Iași, secretar la Timișoara. De când a fost ostracizat director al Editurii Tehnice, dl. Iliescu n-a avut de distrus decât chitara cu care le mai cânta secretarelor în surdină cântece de altădată rău văzute de dictator.

9 mai – ziua Victoriei: dl. președinte conduce detașat în sondajele de opinie din județul Vaslui.

AU VENIT
EMIL ȘI PETRICĂ
CA SĂ LE DAȚI
2/3 DIN
CLAUZĂ...

10 mai – Ziua Regelui: ascultând BBC-ul, dl. președinte a făcut o criză de bilă.

12 mai – Cu riscul de a mă autocita, mă gândesc tot mai mult la posteritate. Am corpul încă tânăr, mulțimi de vinețele pe sân nu mi se ivesc, și totuși exercițiul puterii îmi dă frisoane de senectute. Ieri, de pildă, epilându-mă, mi-am descoperit nu în părul de pe creștet, nu la subsiori, ci tocmai pe organul care m-a făcut ceea ce am fost, un fir alb. M-ar crede cineva dacă aș spune că, înfrângându-mi un ușor dezgust, l-am smuls cu gingășie? L-am privit în lumina Cotrocenilor și brusc mi-am dat seama că 8 Mai (ziua înființării Partidului Comunist Român), 9 Mai (ziua Victoriei împotriva fascismului) și 10 Mai (ziua apusă a Regalității) nu mi-au spus și nu-mi spun nimic. Pe când, iată, 11 Mai a devenit ziua în care mi-am dat seama de ce va să însemne posteritatea. Căci ce e posteritatea? Posteritatea e un fenomen în care scapi de toți. În posteritate nu-ți mai rămâne nimic din ceea ce a fost tâmpit în copilărie, în adolescență, nimic din profesorul de matematică obsedându-te cu fracții și uitându-se pe sub gene la unghiul ascuțit al coapselor tale tremurând isoscel la tablă, nimic din profesorul de sport care te punea să faci șpagat ca să se bucure că pe vremea aia nu exista „Gillette for women", nimic din instructorul UTC cu care luptam pe saltele în august 1968 împotriva așteptatei invazii sovietice, nimic din antrenorul de la canotaj ce ne explica părintește că putem avea orgasm pentru patria noastră, Republica Socialistă România, lunecând încolo și încoace pe scândurelele din schif, și nimic din balele investitorilor străini, cărora trebuia să le ascult marea lor declarație de dragoste pentru țara mea, a cărei personificare, în jupon, eram.

IAR CA NOU PREȘEDINTE DE PARTID, ÎI CER SOLCANULUI SĂ SE RADĂ, DEOARECE CIOCU' LUI ÎMI STÂRNEȘTE AMINTIRI DUREROASE
P.D.S.R.

Până la urmă, posteritatea nu e decât un fir alb, călăuzitor, pe care-l smulgi de unde nu trebuie.

14 mai – Mă mir de ce se face atâta tapaj cu interceptările astea. Ne dăm francofoni, da' am uitat că Jacques Chirac[6] pe vremea când era ministru de interne, a montat microfoane la „Canard enchaîné" și uite, a ajuns președinte! „Poate asta urmărește și Măgureanu", mi-a zis, gânditor, dl. Iliescu ieri pe la patru, în biroul lui, în timp ce-l intercepta așa, în joacă, pe Traian Chebeleu care vorbea cu o jurnalistă cu care fusese într-o republică ex-sovietică într-un tufiș. „Pervers și Chebeleu ăsta", a zâmbit obosit președintele și mi-a dat și mie căștile s-ascult.

De fapt, la Cotroceni toată lumea interceptează pe toată lumea. Eu am sarcina să interceptez pe femeia de serviciu de la palierul trei cu care m-am și împrietenit, și-așa am aflat că de fapt nu e femeie de serviciu la bază, ci a terminat ASE-ul și are sarcina să-l intercepteze pe Mișu Negrițoiu.

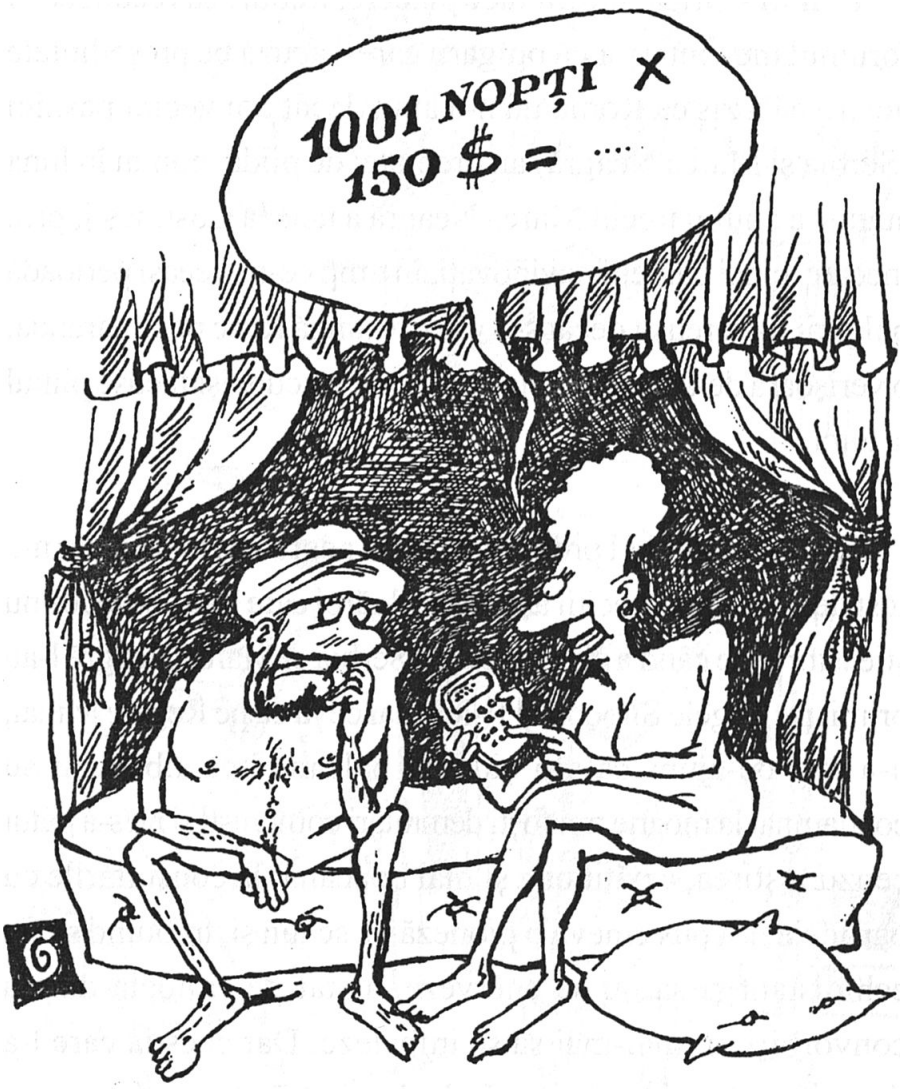
1001 NOPȚI X
150 $ = ...

19 mai – Oricât nu-mi face plăcere, trebuie să recunosc în forumul meu interior că bulgarii care-l acuză pe președintele nostru că a zis că România n-a avut decât doi vecini pașnici (Serbia și Marea Neagră) au dreptate: de pildă, numai în luna august a anului trecut Marea Neagră a ucis la Costinești, prin înecare, cinci oameni nevinovați, în timp ce-n aceeași perioadă bulgarii n-au reușit decât s-o violeze lângă Ruse pe Smaranda, o verișoară de-a mea din Suceava, care oricum își făcuse plinul la turci.

25 mai – Domnul președinte a fost negru ieri toată ziua; n-a fost destul că nenorociții ăștia de bulgăroi care l-au acuzat că nu știe istorie de când a zis chestia cu Serbia și Marea Neagră l-au primit pe Regele Simeon al II-lea mai ceva ca pe Regele Mihai, n-a fost de-ajuns că alți ciumeți balcanici ca albanezii au condamnat la moarte trei foști demnitari comuniști și nu s-a putut cenzura știrea, a pățit una și mai boacănă: la consultările cu partidele, i-a pus cineva o pioneză pe scaun și, trebuind să fie echidistant și să nu se enerveze, a stat pe ea toată durata convorbirilor, mai-mai să se infecteze. Dar chestia care l-a deranjat cel mai tare este că, de data asta, nu și-a dat seama cine-a făcut-o; altădată ar fi fost sigur că i-au copt-o țărăniștii, dar astăzi putea să pună pioneza și PSM-ul și PUNR-ul, până și PDAR-ul. Să stai cu o pioneză în fund când ți-o putea pune întreg spectrul politic – iată o treabă de care numai săracu' președinte e în stare.

VĂ SCRIE UN CETĂȚEAN
DIN VERSOIX ȘI VĂ-NTREABĂ
DACĂ NU VREȚI SĂ FACEȚI
UN SCHIMB DE
LOCUINȚĂ ?

26 mai – L-am întrebat azi pe președinte, în timp ce-i făceam un masaj la coaste, la Scroviștea: unde-și ține el banii, la Dacia Felix, la SAFI, la Bancorex, la Țiriac, la Isărescu, unde? „Măi dragă Nutzi, mi-a zis el oftând ușor, n-am încredere în nici o bancă. Toate sunt conduse de Mafia internațională, de ăștia, ca Paleologu, francsomani sau francmasoni, dracu' să-i pieptene. Uite, bietu' Ceaușescu, Dumnezeu să mă ierte, a avut încredere în băncile elvețiene și cu ce s-a ales? Și-acuma-i căutăm conturile, cine știe pe unde-or fi… Tata-și ținea banii cu el, în locomotivă, avea un loc al lui, nimeni n-ar fi bănuit. Dacă i-ar fi avut la bancă, când l-au arestat, i-ar fi confiscat. Așa, după ce i-au dat drumu', s-a dus omu' la depou și și-a luat banii, ușor pârliți, da buni, pe-atunci leu era leu. Dacă, Doamne ferește, m-or aresta cândva, de ce să știe ei câți bani am eu în bancă? Eu sunt sărac și cinstit, n-am dom'le bani, plecați d-acilea, de unde bani? He, he, he…" a încheiat președintele.

28 mai – Pe lângă muzeu și parc, unul din cele mai frumoase lucruri de la Cotroceni este că, din când în când, primim prime și nu știm de ce. „Vezi că ai primă, treci pe la caserie!" ți se șoptește, ca-ntr-un vis erotic cu Robert Redford, pe culoar, într-un colț, și-ntr-adevăr, când ajungi la caserie, ai de luat bani! Nu mulți, cât un salariu mediu pe economie, da' orișicât. „Da' ce-am făcut?" am întrebat-o prima dată, încet, cam speriată, pe casieră, care mi-e prietenă. „Păi, n-ai fost tu vinerea trecută la Lido cu tipu' ăla chel de la PHARE?" „Ba da", am zis eu. „Păi asta-i, a zis casiera, sunt fondurile PHARE. Vineri treci p-aici că ai o primă FMI, tranșa a doua." „Da' n-ai fost tu cu tipul de la FMI? Eu de ce mai iau primă?" „Ești tâmpită, a zis casiera. Aici toți muncim, toți luăm primă. Nu ne putem îmbogăți decât împreună. E ideea Șefului, a preluat-o de la Convenție. De-aia rămâne el, săracu', bogat și cinstit. Vezi că săptămâna viitoare ești programată la Palatul Elisabeta cu o delegație UNESCO, ăștia-s majoritatea negri, epilează-te blondă".

NEA NELULE,
MATALE AI
MAI MULTĂ
CARTE,
CE SE-NTÂMPLĂ ?

31 mai – Pentru alegeri, mi-a spus un SPP-ist că PDSR-ul a stabilit în circumscripțiile unde vin observatori „Pro Democrația” și LADO o strategie genială: totul o să fie în ordine, n-o să fie nici o fraudă, buletinele vor fi corecte, dar de la o oră anume, n-o să fie tuș. Mai ștampilează dacă ai cu ce! Iar în turul doi, când toată lumea va fi scârbită, o să se ștampileze buletinele cu tuș simpatic, care apare numai când se deschid urnele.

NU TRAGE, BUNICULE ! E AMERICANII !

13 iunie – După dezbaterea televizată de-aseară între Ilie Năstase și Victor Ciorbea, dl. președinte a făcut o criză de bilă. M-a chemat imediat să-i masez biosistemul și, gemând ușor, cu lacrimi în ochi mi-a spus: „Știi tu, Nutzi, când am avut prima criză de bilă? În 1971, când a pierdut Ilie finala de la Wimbledon în fața lui Stan Smith și apăruseră Tezele din iulie, cu care i-am spus Ninei în bucătărie că nu sunt de acord, dar era plin de microfoane și-am fost marginalizat. A trecut de-atunci un sfert de secol și nici azi nu știu cui datorez boala: tezelor sau lui Ilie?" „Tezelor, domnule președinte, am zis eu. Omu', cu cât îmbătrânește, cu atât devine mai vulgar: i se-ngroașă venele, îi crește colesterolul în sânge, sângele i se urcă la cap, și una-două cheamă minerii, să mă scuzați, sau pompierii, cum a făcut un unchi de-al meu când a înnebunit." Președintele a oftat, apoi m-a întrebat cu glas scăzut: „Îți par vulgar, așa plin de negi cum mă vezi?" „Îi aveți de mult?" „Ăia doi de-acolo, din copilărie. Am avut o copilărie tristă, burghezo-moșierească. Ăsta mare de-aici a apărut la Moscova. Stresul. Iar restul îi am tot de la Teze." „Dom' președinte, de ce le spuneți negi, de ce nu le spuneți alunițe?" „Ar însemna să mă autoiluzionez: ar fi primul pas spre dictatură. Prefer să scot cărți."

26 iunie – Vizita d-lui Iliescu în Germania a fost concepută excepțional de analiștii noștri de la Cotroceni în toate amănuntele sale, cu excepția unuia singur: că ea are loc în timpul lui EURO '96, când întreg poporul frate harnic german stă cu ochii pe televizor, să vadă dacă va rezista genunchiul lui Klinsmann până în finală. De aceea, toate discuțiile cu oficialitățile de la Bonn, cu oameni de afaceri și investitori au avut drept rezultat exprimarea regretului părții germane că arbitrul – uita-i-s-ar numele în veci! – meciului România–Bulgaria n-a validat golul „perfect valabil" (a fost însăși expresia lui Helmut Kohl) al lui Dorinel Munteanu, foarte cunoscut și apreciat aici – uneori chiar mai mult decât președintele nostru – de când a salvat F.C. Köln de la retrogradare.

DE CE-AM FOST
KAGHEBIST ?,
DE CE-AM DAT
LOVITURA DE STAT ?,
DE CE-AM CHEMAT
MINERII ?,
DE CE LE-AM
MULȚUMIT ?,
DE CE-AM DUS
ȚARA DE RĂPĂ ?,
DE CE-AM OCROTIT
HOȚII ȘI CORUPȚII ?,
DĂ' MATALE,
DE CE ȚI-AI
LĂSAT CIOC ?

De altfel, ocolind cu mare delicatețe subiectul eventualului sprijin german pentru intrarea României în NATO, foarte simpaticul cancelar l-a întrebat între șase ochi (socotindu-i și pe cei ai translatorului) pe dl. Iliescu, de care – așa cum se susține în delegația noastră – îl leagă o bruscă prietenie, dacă nu cumva Hagi ar vrea să joace din toamnă la Bayern München, la care președintele, cu cunoscuta-i amabilitate, a răspuns reiterând opinia sa constantă, că țara noastră ar putea juca rolul unui important spațiu strategic de legătură pe coridorul dintre fostele republici sovietice din Orient și actualele landuri germane din Occident. În mijlocul acestei interesante aserțiuni, cu grijă pregătită de-acasă de dl. Iliescu, dl. Kohl s-a ridicat în toată splendoarea celor 142 de kilograme ale sale și-a rostit memorabilele vorbe: „Domnule Iliescu, să ne dăm mâna pentru fotografii!”

HAIDEȚI, DOMNU' PREȘEDINTE, CĂ-I UȘOR: DOUĂ MANDATE ÎNAINTE, UNUL ÎNAPOI

Tocmai începea semifinala Germania–Anglia.

7 iulie – Din ce în ce mai des, președintele, după orele de program, mă cheamă în biroul său, unde, dacă apeși pe un anumit exemplar din „Revoluție și Reformă” (în turcă), biblioteca glisează cu toată opera dânsului spre stânga, descoperind o ușiță care dă într-o cămăruță secretă unde adastă o canapea, o măsuță de sticlă, două fotolii, două pahare de cristal și-o sticlă de whisky abia începută. Aici Președintele toarnă în pahare, închinăm și după ce, contrar zvonurilor, abia-și înmoaie buzele, cade pe gânduri. Precum țara, îi respect tăcerea. Într-un târziu, mă-ntreabă: „Unde rămăsesem ieri?” „La «Memorii Globale», domnule președinte”, zic eu. „Memorii, mda…” face el gânditor și când e gânditor nu râde, să-l pici cu ceară. „Problema e, dragă Nutzi, că nu știu cu ce să încep.” „Începeți cu copilăria”, zic eu. „Așa a zis și Opaschi, numai că, vezi tu, eu n-am avut o copilărie revoluționară, n-am furat un plachiu, ca Celălalt, am fost sărac și cinstit de mic. Eu n-am simțit gustul madeleinei, ca Proust, să-mi declanșez memoria, eu nici nu știam ce-i aia madeleină. Eu nu simțeam decât mirosul de depou. Păi ce memorii să începi cu mirosul de depou?!” „Da’ nu v-aduceți aminte de prima emoție, prima senzație?” „Prima mea emoție a fost când l-am auzit pe Stalin zicând că limba n-are caracter de clasă. Eram la Moscova și tremuram tot. Îți dai seama că, dacă Stalin zicea că limba are caracter de clasă, pe mine, ca român, adică reprezentant al unei nații care-i atacase în 1941, mă arestau imediat ca imperialist?”

DOMNU' PREȘEDINTE,
V-AȚI VĂZUT CU
SACII-N CĂRUȚĂ...

10 iulie – M-am uitat cu atenție la Prima Doamnă a Americii, fiindcă am stat la vreo șase metri de ea, pe post de gospodină româncă din mulțime ce aruncă flori și vrea să intre în NATO: mă rog, nimic de zis, sobruță, curățică Hillary, da' n-are nici pe departe vino-încoa-ul Rodicăi Becleanu ori chiar al doamnei Nina, din anii luptei de clasă. Chiar mă gândesc că senzualitatea de speriat a femeilor din spațiul carpato-dunăreano-pontic nu s-ar fi dezvoltat așa armonios dacă n-am fi avut atâtea năvăliri peste noi, începând cu retragerea aureliană. De la goți și gepizi și terminând cu comuniștii, numai cine n-a vrut nu ne-a violat. Or, atâtea violuri în timp ne-au ascuțit simțurile, ne-au perfecționat trupul. Pe când doamna Hillary ce stress are pe ea? Afacerea Whitewater? Apă de ploaie! Nici o primă doamnă a Americii n-a trăit și nu va trăi vreodată experiența de neuitat a văduvei lui Ieremia Movilă care, după ce-au prins-o oștile reunite tătaro-turcești și vreo câteva sute de osmanlâi au întreținut cu ea raporturi neprincipiale, a avut puterea să se ridice de jos, să-și strângă fustele și s-o ia la goană spre Iași, strigând cât o mai țineau puterile: „Oameni buni, m-au rușinat păgânii!"

CINE BATE, NOAPTEA, LA FEREASTRA MEA ?
SUNTEM, NOI BĂIEȚII DE LA MOSCOVA...

15 iulie – Am fost și eu aseară, deghizată în rezidentă română la Paris, la recepția de la Ambasada Franței, cu ocazia Zilei Naționale. Doamne, ce de lume! Unde te uitai, numai francofoni[7], toți unu' și unu': Mihnea Gheorghiu, care l-a tradus pe Shakespeare și a interpretat textele lui Ceaușescu, Silviu Brucan, care l-a comentat pe Stalin și era singurul care în anii '50, sfidând embargoul împotriva produselor imperialiste, consuma în secret Camembert, Brătianu-Cartof, care și-a făcut studiile la Paris, la Haute Ecole des Depanateurs TV și alții, și alții, din Opoziție și din PDAR, că n-am mai apucat să prind un sandwich, iar șampania s-a terminat când mai erau doi țărăniști bătrâni în fața mea. Am mai prins o bere și-o replică a unei doamne nervoase la coada de la înghețată: „Au mâncat tot calicii ăștia ai lui Iliescu, că lor le-a dat drumul înăuntru de la șase!", ceea ce era adevărat.

16 iulie – Parcă e un blestem: oricât s-ar strădui, sincer, dl. Iliescu să rămână sărac și cinstit, mereu îi vin bani de pe te miri unde: de pildă, doamna Nina a descoperit alaltăieri între niște jersee vechi un carnet CEC de-al domnului președinte din 1971, cu 50.000 de lei, banii lui economisiți din diurna din China. Cu dobândă cu tot, au ieșit vreo 90.000, adică cât un salariu minim pe economie. Și ăsta e un exemplu mic.

NEA IOANE,
LA NOI, PE MARTE,
DOUĂ MANDATE
FAC CÂT TREI
LA VOI

26 iulie – De când a obținut Clauza, președintele nostru parcă e alt om; ciupește în glumă consilierele, s-a interesat de abcesul perianal incizat al bucătăresei, a plătit lucrarea dentară a nepoțelei Rodicăi Beclean, a afirmat de față cu doi SPP-iști că „în condiții normale, aș fi putut fi un bun prieten cu bărbuța asta de Emil Constantinescu", iar pe mine m-a întrebat ieri „Nutzi, tu ai văzut ce ochi frumoși are, în fond, Traian Chebeleu?" Ce le zâmbea el înainte, când avea sau nu treabă, da' ce le zâmbește acum, când are motiv! E convins c-o să câștige din nou alegerile, fiindcă, mi-a spus, „electoratul meu e stabil și sigur, fiind format din oamenii care, dacă mâine li s-ar demonstra cu probe indubitabile că nu sunt sărac, cinstit și francofon, ci bogat, corupt și kaghebist, ei ar ridica din umeri și-ar zice «într-o țară în care toată lumea fură, trebuie, ca președinte al ei, să fii tâmpit să stai cu mâinile în sân, și-apoi, în anii '50 aveai doar două posibilități: ori te recrutau americanii și înfundai pușcăria, ori te recruta K.G.B.-ul și puteai să-ți termini studiile»."

Ceea ce, dacă stau să mă gândesc, așa și e.

3 august – „De ce vă e teamă cel mai mult și mai mult, domnule președinte?" – am îndrăznit ieri să-l întreb, la ceai, pe Șefu'. Nu îndrăznesc să ridic astfel de probleme intime, cu valoare general-umană, decât când Șefu' e bine dispus. Ieri era vesel, fiindcă aflase din „Evenimentul zilei" că problema candidaturii sale la președinție din partea PDSR e o problemă lingvistică. „Deștept băiat, Cristoiu! – a exclamat el. A transferat chestia cu candidatura mea din domeniul constituțional în domeniul lingvistic." Era așa vesel, încât dintr-o listă de 57 de personalități corupte din PDSR, adusă de Pasti, a tăiat 54 de nume, nelăsând decât 3, din județe, scriind în dreptul lor: „Să li se aplice, cu atenție, legea", apoi i-a zis lui Pasti: „Sună-l pe Cristoiu și spune-i să lanseze așa, prin toamnă, o amplă dezbatere națională, pro și contra, bineînțeles, privind felul cum a primit populația scrierea cu «â» din «a»".

MĂ SCUZAȚI, DOM' PREȘEDINTE, DA' IO BLUGII ĂȘTIA I-AM MAI VĂZUT ȘI PE LA ELȚÎN...

„De ce mi-e teamă ă! mai mult și mai mult?” – a zis el după ce-a ieșit Pasti și-a devenit brusc gânditor. Când devine brusc gânditor, prinde, cum am mai spus, să i se zbată o venă la tâmpla stângă. „Ăl mai mult și mai mult, dragă Nutzi, mi-e frică de bătrânețe, de boală. Noi, comuniștii, am fost educați de mici să nu ne temem de bătrânețe, căci arzând la temperatura înaltă a idealurilor revoluționare, nu vom trăi mult, fiind lichidați fie de-ai lor, fie de-ai noștri.” A tăcut o clipă, apoi m-a privit drept în ochi și m-a întrebat: „Știi ce-a spus Arghezi când a aflat că Sadoveanu a făcut, la 80 de ani, apoplexie? «Am auzit că lui Sadoveanu i-a căzut un ochi în gură». Groaznic! Dacă prin 2004 aș păți, Doamne ferește, așa ceva, și Petre Roman ar spune ceva asemănător, mi-aș da imediat demisia!”

BUNĂ ZIUA,
DOM' SENATOR!
CE FACEȚI,
VĂ PLIMBAȚI
SAU CONSPIRAȚI?

13 august – „Dar plăcerea cea mai mare, ce v-o dă?” am zis eu, ca să schimb subiectul. „Plăcerea cea mai mare, dragă Nutzi! – a zis zâmbind ușor ca de-o amintire, președintele – mi-o dă… dar nu, nu-ți spun, c-o să râzi…” „Nu râd, Șefu’, să-mi saie ochii din cap, cum vă văd și cum mă vedeți, dac-oi schița eu vreun zâmbet!” am zis. „Noi am fost o familie săracă, a continuat el. Tata, bietu’, mai mult cu locomotivele, cu politica… Mamele, cu de-ale lor… Așa că nu puteam să le pretind așa ceva… de altfel, nici nu se găsea pe vremea aceea, s-a inventat mai târziu, dar eu, oricum, l-am visat…” „Ce, șefu’?” „Girofaru’, mă Nutzi. Cea mai mare plăcere mi-o dă girofaru’ când se-nvârte. Mă topesc pur și simplu. Parc-ai fi mereu la Crăciun. Ai observat că am girofar și la baie?” „Nu, domnule președinte”. „Uite”, a zis dânsul, s-a ridicat de la birou, a deschis o ușă în stânga, a apăsat pe comutator și, într-adevăr, în locul unde stă de obicei becul de deasupra oglinzii, a început să se învârtă un girofar tricolor. „Și mai am unul și-aici”, a adăugat, s-a întors la birou, a deschis un sertar și m-a chemat să văd: printre radiere, creioane, medalii și niște foi manuscrise din „Problemele globale” se învârtea un girofar mic, cât un ou de găină, albăstrui. „Nici Stalin, în anii ’50 – a mai zis președintele – n-avea girofar. Deși se aresta mult pe-atunci, și mai ales noaptea, n-aveau decât lanterne.

SUNT LA
SENAT

Cel mai mare girofar l-am văzut în 1971 în China, pe mașina blindată a lui Ciu-en-Lai. Era cât un clopot și când prindea să lumineze și să se-nvârtă, nu te puteai uita la el. Primul girofar personal mi l-am instalat pe mașină, când eram prim-secretar la Iași, da' s-a prins Ceaușescu și m-a mutat la Timișoara, cu propaganda. Până la revoluție l-am ținut ascuns la niște rude de-ale Ninei, îl vedeam de două ori pe an, de-abia se mai învârtea." A rămas câteva clipe tăcut, apoi a spus: „Acum toți tâmpiții au girofar, și Năstase, și Cioabă, nu mai e nici o scofală. Dacă m-ar asigura, prin lege, c-o să pot avea la mașină girofar permanent până la moarte, poate nici n-aș mai candida."

16 august – Contrar a ceea ce-și imaginează răuvoitorii, reședința de la Scroviștea a președintelui Iliescu e departe de a fi luxoasă. Scroviștea e mai mult decât o vilă – e o stare: de pildă, un robinet din toaleta aflată în corpul din stânga clădirii curge de la al doilea mandat, iar un neon din păduricea din spate pâlpâie enervant toată noaptea de mai bine de cinci ani. Asemenea disfuncționalități n-ar fi fost posibile la o vilă a lui Ceaușescu, unde totul mergea ceas, ceea ce demonstrează încă o dată că dl. Iliescu nu e un maniac al unei ordini și discipline dictatoriale, gata să pedepsească în dreapta și-n stânga pentru o chiuvetă înfundată din senin, ci o persoană cu o largă viziune umanistă asupra lumii, în care obținerea clauzei sau pripășirea unei colonii de gândaci în bucătăria din corpul de clădiri din stânga trebuie tratate cu aceeași seriozitate și înțelegere.

De fapt, Scroviștea, din câte mi-am dat eu seama, e mai ales un spațiu de meditație. Când nu scrie la lumina lămpii de birou, care și ea îi face din când în când feste, președintelui îi place să se plimbe prin pădure și să stea de vorbă, de la om la om, cu soldații camuflați, cu gândurile sale, cu animalele cvasidomesticite. De aceea, localnicii îi spun „Assisi", după numele Sântului Francisc de Assisi ce obișnuia și el, într-o altă epocă de tranziție, să comunice, pe limba lor, cu păsărelele.

24 august – Azi noapte am avut un vis ciudat: se făcea că eram în dimineața zilei de luni, 18 noiembrie, și veneam ca de-obicei la serviciu, când mă-ntâlnesc cu un

amic SPP-ist care căra un computer și care-mi spune în șoaptă: „E groasă, Nutzi! Te caută Șăfu'!" Mi-am refăcut rapid machiajul și m-am dus la cabinet. Tocmai ieșea secretara cu o lampă de birou și-o mochetă. Înăuntru – președintele. Stătea la birou, așa cum îl știm cu toții, și plângea. Hohotea, nu alta. „Nu mai plângeți, domnule Iliescu, că nu merită, dă-o-ncolo de treabă, sunteți om în toată firea!" „Aaaa – a făcut președintele – aaaa, nu mai pot, nu mai pot! Mă obișnuisem cu biroul, cu încăperea asta, cu perdelele… Aaa, aaa! Fă-mi ceva, că nu mai pot, nu mai pot!" L-am cârpit scurt, cu dosul palmei. Și-a revenit imediat, și-a șters lacrimile cu batista și-a zis: „Nutzi dragă, am un post pentru tine, la Editura Tehnică. Dacă nu vrei…" N-am știut ce să zic. „Sau, uite, ie veioza asta, te rog mult, nu te sfii sau, poftim Tratatu' ăsta din '90 de amiciție și bună vecinătate", și-a început din nou să plângă.

Ce vis frumos!

AM ADUS GARANȚIA PENTRU ÎMPRUMUTUL ĂLA DE MILIARDE...

29 august – După ce Șăfu' și-a lansat, drăguțu' de el, candidatura la Palatul Copiilor, ni s-a dat la o parte din *staff* week-end. Mie mi s-a spus să mă duc la Costinești, unde s-a adunat niște mass-media din Opoziție, să văd ce și cum.

30 august – Am fost azi dimineață în tabăra lui Grig Bivolaru, la yoghini. Degeaba mănâncă lumea rahat, nimeni nu bea acolo urină. În schimb, mi-am dat seama că-n yoga se realizează adevărata democrație: am văzut un contabil stând în lotus, o țărancă din fostul CAP Schitu făcând nudism pe fostul lot ajutător și-un tractorist c-o asistentă universitară făcând tantra pe manda.

***

Săracu Vasile Manea Drăgulin! Să fii tu procuror general al Republicii, să cunoști toate dosarele mahărilor și să nu poți decât să le lecturezi, să ai o copilărie tristă și-o adolescență proletcultistă, să știi ce bandit e Temeșan și-n același timp să primești vederi din Italia de la Fane Spoitoru, să privești cu speranță fetele ultramarine ale Janinei la „Vox Maris" dându-ți seama brusc că nu vei părea cehoaicelor umflate de bere de la Praga, unde tocmai ai fost numit ambasador, decât un bunic inofensiv – ce destin! Dar, evident, el nu poate, fiindcă imediat Iliescu i-ar scoate dosarul. Trăim într-o țară de dosare.

Țară de dosare – cinste cui le-a scris!

IONELE,
BAG-O
P-AIA CU
„VIN MOȘIERII!"

***

Spre seară, am băut puțină urină. La așa țară – așa urină.

7 septembrie – Deși excepțional de bine gândită, minuțios pusă la punct în toate amănuntele, campania electorală a domnului Iliescu în județul Buzău e plină de neprevăzut: de pildă, alaltăieri, la Merei, localitate falnică, plină de oameni gospodari, inimoși, care se tem groaznic de Rege, dl. Iliescu a călcat într-o baligă și, de nervi, a vorbit aproape douăzeci de minute numai despre năvălirile otomane, până i-a șters un SPP-ist pantoful cu un șomoiog de paie și dl. președinte a putut să le explice celor patru babe despre integrarea României în structurile euro-atlantice. Apoi, în casa unui om mai sărac, dând peste cap, cum se obișnuiește, un tradițional păhărel de țuică, dl. Iliescu și-a dat seama într-un târziu că era gaz lampant dintr-o regretabilă eroare. A trecut cu finețe peste incident, deși a vomat toată ziua. Dar cel mai haios lucru s-a întâmplat când dl. președinte i-a dat 100.000 de lei unei bătrâne cu albeață la un ochi, care i-a mulțumit, zicându-i: „Bogdaproste, Emile! S-ajungi cât Cuza de mare!”

NELU'S, NELU'S, COME AND PLAY!

12 septembrie – Mare surpriză ieri la poartă la Cotroceni: a cerut audiență la președinte un moșier în carne și oase. Mi s-a dat mie în primire, pentru preliminarii. Omul se numește Ianculescu, are 96 de ani, a fugit din țară în 1945 și locuiește singur la Lausanne. A avut, într-adevăr (mi-a arătat actele) 30 de hectare de pământ pe undeva pe lângă Giurgiu, înainte de război. „Dar, domnișoară – mi-a spus el – niciodată nu mi-a trecut prin cap să vreau pământul înapoi. Nici când l-am moștenit de la taică-meu n-am știut ce să fac cu el. Știți, eu, de mic, mai mult cu timbrele… pasiunea vieții mele… din asta trăiesc și-acum…” „Și-atunci, care e problema dvs.?” – am întrebat eu. „Păi, de când dl. Iliescu a sugerat c-or să vină moșierii înapoi și-o să le ia pământul țăranilor, am început să primesc telefoane de amenințare cu moartea, mi se spun niște expresii groaznice, «băi boșorogule, mânca-te-ar meningita», «filatelist împuțit», «hohenzolernule» și altele asemenea. Nu mai am liniște, domnișoară. Săptămâna trecută am găsit în cutia poștală un șoarece mort. Or, după cum probabil știți, în Laussane nu mai sunt șoareci din 1956.” „Și cu președintele ce vreți?” „Să-l asigur că nu vreau pământul înapoi și nici n-am moștenitori. Uitați, i-am adus și un clasor foarte valoros, poate-i folosește în campanie…”

INTREABĂ BOBU ȘI POSTELNICU DACĂ EȘTI LIBER, CĂ VOR SĂ TE INVITE LA UN ȘEPTIC...

L-am liniștit, l-am asigurat că n-o să mai pățească nimic, i-am promis c-o să-i dau clasorul d-lui Iliescu și l-am expediat. Am dat câteva telefoane și am aflat că și să fi vrut, moșneagul n-ar fi avut nici o șansă: cele 30 de hectare fuseseră împărțite de niște inși care ziceau că sunt veri cu Tărăcilă.

16 septembrie – Spre neliniștea echipei sale de campanie, domnul Iliescu n-a fost în cea mai bună formă la festivitățile de la Țebea. Motivul mi l-a spus un amic de-al meu, SPP-ist în garda sa personală: într-o discuție intimă cu Marcel Avram, președintele a aflat cât l-a costat pe Michael Jackson să se depigmenteze.

20 septembrie – De când s-a aflat în ce condiții a scos domnul Iliescu „Revoluție și Reformă" în limba turcă, la Cotroceni e un du-te-vino de editori străini, ceva de speriat: alaltăieri au venit trei editori nigerieni care cereau 10 tone de ciment la suta de pagini, ieri s-au prezentat doi editori din Bangladesh, care voiau laminate de la Galați pe „Probleme globale", iar astăzi a apărut unul din Noua Guinee, numai pielea și osu', cu un inel de fildeș în nas, care nu cerea nimic, numai hârtia propriu-zisă pentru carte, fiindcă, zicea el, și astăzi unele triburi de papuași din republica lui mai fac focul cu pagini din „Polimerizarea stereoscopică a izoprenului" a Elenei Ceaușescu și au numai interjecții de apreciere pentru modul cum ard.

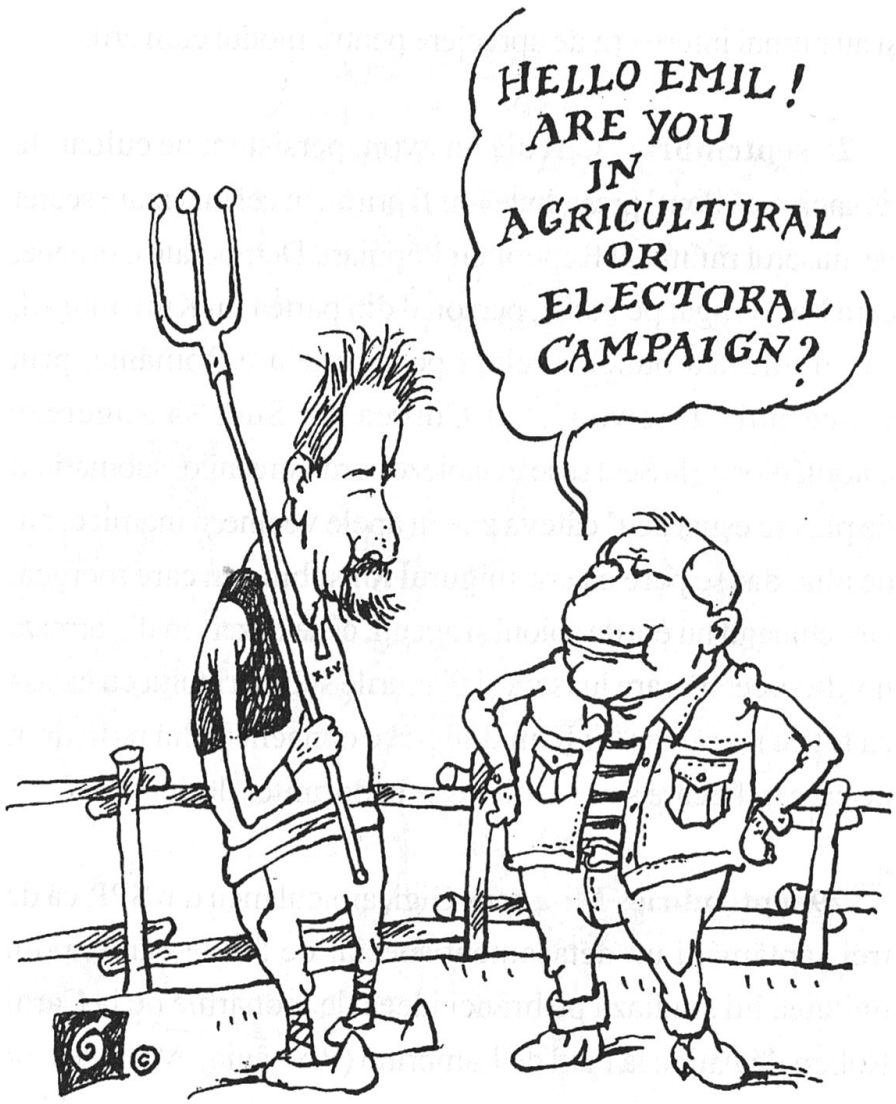
HELLO EMIL! ARE YOU IN AGRICULTURAL OR ELECTORAL CAMPAIGN?

28 septembrie – Circulă un zvon, persistent pe culoarele de-aici: cică dom' președinte l-ar fi primit în cel mai mare secret pe atașatul militar al Republicii Populare Democrate Coreene, care l-ar fi rugat pe Șăfu', personal din partea lui Kim-Jong-II, ca, în virtutea bunelor relații pe care le are România, prin concernul „Daewoo", cu Coreea de Sud, să sugereze autorităților de la Seul să le înapoieze nord-coreenilor submarinul de plastic eșuat acu' câteva zile în apele vecine și inamice. Nu de alta, dar se pare că era singurul lor submarin care mergea, iar echipajul nu era de spioni și agenți, ci de dezertori din armata nord-coreeană care luaseră și planurile submarinului cu ei, așa că tot ce i-a rămas lui Kim-Jong-II e o machetă din polistiren pe care în fiecare seară o distruge în dormitor de nervi.

29 septembrie – Mi-a spus Gigi, amicul meu din SPP, că de trei săptămâni un detașament special de 30 de oameni din unitatea lui studiază pe brânci ideea de monarhie de la Carol Robert de Anjou la Paul de Lambrino (România). Misiunea lor e simplă: prin rotație, zece din ei vor organiza mitinguri monarhiste în diverse localități nehotărâte din țară, scandând lozinci de genul „Emil la Cotroceni/Regele pe Otopeni!", iar ceilalți 20 îi vor aresta.

AM GĂSIT-O PE BECLEANCA RĂTĂCITĂ-N MUNȚI, ÎNDEMNÂND URȘII, LUPII, MISTREȚII ȘI RÂȘII LA NESUPUNERE CIVICĂ

4 octombrie – Toată tevatura asta cu manipularea prin telefon mi se pare cam umflată. De fapt, asemenea sondaje de opinie noi, la Cotroceni, le realizăm frecvent, încă din primăvară. De pildă, eu am sarcina să-i fac periodic un sondaj mamei din Chitila a d-lui Iliescu. El se desfășoară în felul următor: „Să trăiești mamaie! Sunt de la Centrul de întrajutorare a Opiniei Publice de la Cotroceni!" „Bogdaproste, maică!" îmi răspunde ea. „Ce mai faceți?" „Ca toată lumea, maică: rău". „Știați, în acest context, că fiul dvs. e președintele României și mai candidează o dată?". „Să fie primit", zicea ea. „Azi dimineață Emil Constantinescu a adus în Piața Matache un moșier care vindea kilogramul de icre de știucă cu 60.000 de lei. Păi, nu le e rușine? Ce părere aveți?" „Să le dea Dumnezeu sănătate, că eu n-am mai văzut o icră de știucă de pe vremea lui Carol al II-lea".

Asta fac eu și nu e greu, dar am o colegă de birou care a primit sarcina s-o sune pe-o soră a lui Coposu și să-i facă un sondaj în fel și chip, cu pești și dumnezei, cum îi vine la gură, zilnic, de-a ajuns, biata colegă, să nu mai poată începe o frază fără sintagma „băga-mi-aș".

13 octombrie – Afirmația d-lui Viorel Hrebenciuc, cum că, dacă Opoziția va câștiga alegerile, se va lăsa cu război civil, a fost luată foarte în serios la Cotroceni.

BUNĂ ZIUA. AȘ PUTEA, ÎN INCONȘTIENȚA MEA, SĂ VOTEZ CU EMIL?
AROLID

Încă de miercuri, în parcul cu platani au început, în chip discret, să fie săpate tranșee concentrice; cafeaua a fost rațională, iar sanviciurile cu salam de Sibiu de la ora 11 au fost înlocuite cu sandviciuri cu caşcaval Covasna la ora 12; fiecare birou a primit perdele negre pentru camuflaj și-o trusă sanitară cu Eferalgan, Strepsils și Libresse de folosință îndelungată; la tipografia SPP-ului se tipăresc manifeste cu hidra burghezo-moșierească, caricaturi cu Viorel Cataramă, principalul sponsor al diviziilor de infanterie ale Convenției, și albume foto cu ce-au făcut talibanii cu femeile în Kabul; s-au adus măști de gaze și patru TIR-uri cu stavrizi în sos tomat; tunelul care duce de la Cotroceni la Ștefan Gheorghiu și de-acolo la Autogara Militari a fost renovat; s-au făcut pentru fiecare angajat de la Palat buletine de identitate pentru Republica Moldova, iar pentru membrii Guvernului și familiile lor cărți de muncă paraguayene; în sfârșit, ca o ultimă măsură, dacă s-o întâmpla, Doamne ferește, ce-o fi mai rău, Rodica Beclean ne-a împărțit la toți, cu lacrimi în ochi, niște pastile mici de Tic-tac cu cianură.

17 octombrie – Am primit sarcina să fiu observator la alegeri din partea LIRDOCT. Mi s-a dat în dotare o fustă mini din piele neagră de 0,25 cm, ciorapi transparenți „Adesgo” pentru export cu portjartiere semiautomate, o bluză cu decolteu și imprimeuri cu trandafiri, o ștampilă cu tuș simpatic, al cărei votat apare numai la o oră după deschiderea urnelor, și dosarul complet cu trăsăturile de caracter, hobby-urile și viciile președintelui comisiei electorale din secția de votare unde voi fi repartizată, chipurile prin tragere la sorți. Din documente rezultă că omul suferă de la 14 ani de ejaculare precoce: e destul să-l lași să te ia prietenește de după talie, că timp de cinci minute nu mai vede nimic, poți să-l ștampilezi și pe frunte.

ȘI DACĂ MĂ MAI CAUTĂ UNUL BODNARICIUC SAU KAVIȘICIUK, ROG FRUMOS, DACĂ NU-I CU SUPĂRARE, SĂ MI SE DEA LEGĂTURA LA SENAT

18 octombrie – Exact pe locul unde, din cauza stresului, în 1952, la Moscova, i s-a ivit prima oară un neg urât, d-lui președinte Iliescu i-a apărut același herpes vânăt. Chemat de urgență la Cotroceni, prof. dr. docent Iulian Mincu a ridicat discret din umeri și-a spus: „Nu pot să fac nimic. E ceva ereditar."

26 octombrie – Spre surpriza multora, când a auzit sentința dată de judecătoarea aia grasă lui Sorin Roșca Stănescu și Tanei Ardeleanu, dl. Iliescu a devenit foarte trist. „De ce sunteți așa trist, domnule președinte?" l-am întrebat eu după-amiază, la masaj. Și-a întors spre mine ochii ăia blânzi ai lui și mi-a spus: „Ce-i un an în închisorile de azi, măi Nutzi? O nimica toată. Poți să primești pachete, telefon celular… Ei, dacă-i prindeam eu pă nenorociții ăștia doi prin '56, altfel stătea treaba…"

27 octombrie – Încep să mă gândesc tot mai serios la posibilitatea ca dl. Iliescu să piardă alegerile și să fiu nevoită să plec de la Cotroceni.

AICI AVEȚI CHEILE DE LA BIROU, DE LA CAMERA DE ASCULTARE, DE LA BUDOARUL RODICĂI, DE LA COLIVIA CUCUVELEI ȘI DE LA COTEȚUL HIPOPOTAMULUI...

Să fiu sinceră, mi-ar părea rău, fiindcă mă obișnuisem cu puterea, cu responsabilitățile majore, cu diurna, cu Temeșan. Și-apoi una e să agăți vreun păduchios de arab la „Scala" sau pe „Ștefan Furtună" și alta e să-l prelucrezi toată noaptea pe vreun tip acru și multispreiat de la FMI sau PHARE, ca să-i scoți din cap imaginea României în lume; când mă culc cu câte-un delegat de mâna a doua din Occident, care înainte e-n stare să-mi promită că intrăm în NATO, numai să-mi vadă alunița de pe interiorul coapsei stângi, simt că fac ceva pentru țară, ca Ana Ipătescu, și câteodată am chiar orgasm.

În plus, orice-ar zice lumea, dl. Iliescu nu e un tip structural rău. N-ar omorî o muscă, un țânțar, fie el purtător de meningită. Chiar acu' o săptămână, plimbându-se prin parcul Cotroceni, a găsit un pui de sticlete cu aripa luxată. Oricare alt președinte de la Convenția Democratică ar fi trecut fără să-i pese; însă dl. Iliescu s-a oprit, a luat bietul pui și, personal, în biroul lui, i-a pus niște mici atele din cutii de chibrituri. Peste nici trei zile aripa se sudase și-acum puiul cântă de mama focului într-o minunată colivie, comandă specială, pe care-a executat-o colectivul de oameni ai muncii de la IMGB.

2 noiembrie – În ultima vreme, de când s-a dat publicității ultimul sondaj IRSOP, se petrec niște chestii ciudate la Cotroceni: un soldat care făcea de gardă alaltăieri noapte în foișorul dinspre Grădina Botanică a adormit în post și, deși n-avea nici urmă de ureche muzicală, s-a trezit cântând perfect:

NELULE,
AM FĂCUT UN
GUVERN ÎN CIȘMIGIU
ȘI AVEM NEVOIE
DE UN
PREȘEDINTE...

„Trăiască Regele/ În pace și onor”. A fost imediat schimbat și trecut în rezervă. Pe când ștergea praful într-una din sălile muzeului, femeia de serviciu a observat că portretul lui Cuza lăcrimează și și-a dat imediat demisia; până ieri seară n-a mai vrut nimeni să se angajeze. Dar cele mai stranii lucruri s-au petrecut azi, în jurul prânzului: bătrâna cucuvea pe care n-o puteai scoate nici cu tunul din scorbura ei s-a așezat pe pervazul ferestrei biroului d-lui Iliescu, care dă spre parc, și-a început să vomeze. Noroc că președintele era în momentul acela pe hol cu Miron Mitrea și n-a observat nimic. Apoi, la nici o oră după ce cucuveaua a fost zidită în scorbură de doi SPP-iști de treabă, din biroul Rodicăi Beclean s-a auzit un urlet prelung. Ne-am repezit cu toții și-am năvălit pe ușă, și când colo, ce să vezi? Rodica Beclean stătea liniștită la birou și urla. „Hooo, dragă, că nu dau turcii!” a dojenit-o dl. Iliescu care, ca de-obicei, și-a revenit primul: „Ce s-a întâmplat” „M-a sunat… m-a sunat… – a reușit ea să îngaime printre suspine – dl. Măgureanu și mi-a spus că la IMAS câștigă Emil, iar la IRSOP dumneavoastră”. „Foarte bine – a spus președintele. Și ce-i cu asta?” „Păi asta e, că la IRSOP eu le-am dictat rezultatele”. „Și IMAS-ul?” a întrebat dl. Iliescu. „La IMAS le-a dictat dl. Măgureanuuu…” a urlat și mai tare Rodica. „Și când te gândești că l-am avut în mână…” a murmurat dl. Iliescu.

D-LE PREȘEDINTE,
V-A TRIMIS
RODICA BECLEANU
SCRISORILE DE
ACREDITARE

8 noiembrie – S-a creat și la noi „Comisia pentru găsirea unui loc de muncă pentru consilierii d-lui Iliescu, în eventualitatea când forțele antidemocratice ale Opoziției îl vor sili să plece de la Cotroceni” (C.G.L.M.C.I.E.F.A.O.S.P.C.).

Rodica Becleanu, de pildă, are asigurat postul de director al studioului de televiziune prin cablu din Vaslui, iar d-lui general Vasile Ionel i s-a oferit Direcția „Aprovizionare și Manutanță” la o unitate militară de frunte în Dorohoi sau postul de Prim-Adjunct al Școlii de dresaj-câini pentru N.A.T.O. de la Sibiu. Eu aș avea de ales între stewardesă la „DACAIR”, crupieră la „Lido” sau femeie de serviciu la filiala din Cipru a „Bancorex”. Dar stau și mă gândesc serios: merită oare să părăsesc Cotroceniul? În fond, m-am obișnuit cu castelul, cu dormitoarele și pivnițele sale, cu biblioteca unde-și lega dl. Iliescu „Revoluție și Reformă” în piele, de crăpau mâțele jucându-se cu filele risipite peste tot. Și-apoi mie nu-mi displace dl. Constantinescu; e și el om și chiar dacă n-o fi obișnuit cu masajele, cum era mort după ele dl. Iliescu, tot o fi având nevoie de cineva să-i șteargă de praf colecția de roci ori să-i plivească barba de inerentele fire rebele. Și chiar de s-ar întâmpla să fiu pensionată, Opoziția e datoare să-mi ofere o pensie enormă, fiindcă meseria mea e cea mai veche din lume.

DAR CEA MAI GREA MOȘTENIRE PE CARE MI-A LĂSAT-O ILIESCU ESTE RODICA BECLEANU...

15 noiembrie – Voi fi oare epurată de la Cotroceni? Oare dl. Constantinescu, pe care eu tot timpul l-am simpatizat pentru că are virilitatea nu ca alții, ci conținută (după cum am și informat organele în drept) mă va da afară? Văd că Dânsul vrea să-și mute sediul de la Cotroceni. Păcat: nici o delegație de la Consiliul Europei, de la N.A.T.O., de la F.M.I., de la PHARE ori de la Galatasaray nu va simți mai bine accidentele spațiului mioritic (deal-vale, deal-vale: adică gură – gât – piept – abdomen s.c.l.) mai bine decât, pentru patrie, le-am mimat eu în relieful din Dealul Spirii. Par cultă, însă – așa cum se scria înainte la rubrica „Rude în străinătate" – „nu e cazul".

Adevărul e că n-aș vrea să plec de la Cotroceni. D-le Constantinescu, fiindcă Dumneavoastră i-ați avansat, pentru merite profesionale, și pe dl. Adrian Năstase și pe dl. Virgil Măgureanu, n-ați dori să mă faceți și pe mine lector? Nimeni nu citește mai bine ca mine seara, la capul patului, din frații Grimm sau frații Păunescu.

20 noiembrie – Azi, generalul Vasile Ionel a venit la Cotroceni să-și ia rămas bun de la dl. Iliescu, împreună cu nepoțelul de 7 ani pentru a cărui educație generalul se retrage din viața politică. Nepoțelul e o minune de puști, deja știe perfect rusește și timp de un sfert de ceas a recitat atât de frumos din Maiakovski în original, încât și pe domnul Iliescu și pe domnul Ionel i-a podidit plânsu'.

21 noiembrie – O tristețe fără margini, mai ceva decât aceea de la Râmnicu-Vâlcea în noaptea de după votare, a cuprins Cotroceniul.

DECI,
RESTITUTIO
IN INTEGRUM:
- un scaun;
- un birou;
- o rodică;
- un tampon;
- o cutie agrafe;
- un radiotel;
- un vasile ionel;
- două pixuri;
- trei fixuri;
- un cătastif;
- un dan iosif;
- un caghebeu;
Și-un chepeleu.
A mai rămas ceva?

Peste tot e o liniște nefirească: se aud numai zgomotele lucrătorilor de la SRI care desfac parchetul, ramele tablourilor, spătarele fotoliilor, scrumierele mobile, scuipătorile de prin colțuri, robineții din grupurile sanitare și ficușii, iar din când în când tocurile Rodicăi Becleanu care umblă năucă prin camerele și birourile pustii, pentru că nu mai știe unde și-a pus „Revoluție și Reformă" cu autograf. Azi dimineață, un SPP-ist, altminteri băiat bun, de la țară, s-a aruncat de la etajul trei, dar a avut ghinionul să nimerească peste o tufa de araucaria pe care a primit-o dl. Iliescu în Paraguay, de la un investitor, și, făcând-o praf, nu s-a ales decât cu o amendă. Poate ultima.

26 noiembrie – Azi dimineață au putut fi zăriți în Parcul Cotroceni, dincoace de ziduri, primii țărăniști. Erau toți hotărâți, înalți și bătrâni. Câteva secretare de cabinet, văzându-i pe fereastră, au leșinat. Însă una din ele, fostă pe lângă Mișu Negrițoiu, a avut prezența de spirit să-i ia cu vorba bună, să-i ducă la bucătărie și să le dea de mâncare. Până la urmă, deși câțiva păreau foarte porniți, au plecat toți mulțumiți, ba chiar unul și-a uitat pe coridor coasa.

RĂMÂI
SĂNĂTOASĂ
BECLEANCO,
ÎMI IAU
GEAMANTANU'
ȘI PLEC!

27 noiembrie – La prânz i-am făcut ultimul masaj d-lui Iliescu. În fața corpului său dezgolit am avut, cred, sentimentul pe care l-a trăit Eckermann în fața corpului lui Goethe înainte ca acesta să fie așezat în sicriu. Îi știu pe de rost toți negii, toate alunițele, toate cicatricele. Pe șoldul stâng are una din 1952, de la Moscova, pe care trebuie s-o ocolești, că e dureroasă; sub omoplatul drept e o aluniță violacee, care a apărut în 1956, cu contrarevoluția din Ungaria, pe umărul stâng e un neg de la Tezele din iulie ’71, iar pe pieptul încă voinic și-n care, orice-ar spune unii, bate-o inimă curată, are o pată mică, roșie, mai degrabă o iritație, care i-a apărut brusc în 15 iunie 1990 după ce-a dat mâna cu Miron Cozma.

6 decembrie – Statutul meu la Cotroceni a rămas incert: de fapt, verificându-se prin acte, am aflat alaltăieri că, neavând studii superioare (exact ca Dan Iosif), nu eram chiar consilieră prezidențială, ci dactilografă, iar fiindcă nu știu să bat la mașină, nu eram dactilografă, ci femeie de serviciu la computere, dar cu salariu de secretar de stat cu rang de ministru. În rest, până în prezent, lumea e prudent de drăguță cu mine; de exemplu, d-na Zoe Petre m-a întrebat de unde mi-a cumpărat pulovărul de la „Ștefanel”, dl. Remus Opriș, despre care mi-a spus bucătaru’ că e medic psihiatru, m-a luat cu amabilitate de după umeri și m-a întrebat dacă am avut în copilărie visuri erotice cu tata, iar dl. Adrian Dumitrescu, un fel de șef de revoluționari, m-a întrebat dacă am fost în noaptea de 21 decembrie ’89 la „Inter”. I-am spus că da și-a părut mulțumit. Ce-i drept, am fost atunci la „Inter”, dar nu afară, ci înăuntru, în camera 806, cu un – deși nu se cunoștea pe atunci cuvântul – investitor arab mai în vârstă, care, când a auzit că se trage, s-a speriat așa de tare, că a avut orgasm singur, în fotoliu, cum am auzit eu că au, în momentul suprem, spânzuraților.

CONAȘULE, DICTATORUL ILIESCU NE PUNEA SĂ CITIM, ÎN FIECARE SEARĂ, CÂTE UN CAPITOL DIN „REVOLUȚIE ȘI REFORMĂ"
ȘI NE ȘI ASCULTA DIMINEAȚA...
©6

14 decembrie – Că, într-adevăr, s-a petrecut o schimbare reală la Cotroceni o dovedește și faptul că, în numai o lună de când dl. Emil Constantinescu a câștigat alegerile au avut loc, deși n-am fost la ele, două summit-uri de mai mare dragu', unu' la Lisabona, altul la Dublin. Păi în aproape doi ani cât am fost eu aici cu dl. Iliescu, n-am prins decât un summit francofon, unde, deși am participat, cea mai mare personalitate pe care-am văzut-o a fost secretara d-lui Mișu Negrițoiu, cu care n-am avut voie să ieșim din camera de hotel.

15 decembrie – Mă-ntorc tot mai mult către Biblie. De fapt, nu numai eu, ci și cei câțiva SPP-iști care-au mai rămas din vechea gardă și pe care i-am surprins citind în cerc, în camera de gardă, cum se citea altădată „Scânteia", din „Cântarea Cântărilor". Eu am citit puțin din „Cartea Regilor" și, fără să vreau, gândul mi-a zburat spre bietul Paul de Roumanie. Ce-o mai face băiatul ăsta, os de domn născut printr-o fundație, la care dl. Iliescu ținea enorm? Mi-aduc și-acum aminte c-am fost la nunta lui și erau atâtea prințese, ducese și altețe decrepite, că, pentru prima oară, m-am bucurat că fac parte din tânăra republică a fraților Păunescu, care, de altfel, au fost nași.

IAR AICI
E VALIZA CU
BUTONUL ROȘU.
APEȘI PE EL,
ÎȚI RĂSPUNDE
HREBENCIUC

16 decembrie – E bine că oamenii nu uită, totuși, cine le-a fost, chiar vremelnic, stăpân. Astfel, am aflat dintr-o sursă a mea de pe palierul doi că, după ce expoziția cu documentele de la Vatican va fi încheiată, Muzeul de la Cotroceni va expune la loc de cinste creionul de desfundat nasul pe care dl. Iliescu și l-a uitat la plecare în birou.

19 decembrie – Mi s-a spus că va trebui să dau concurs mâine, cu logodnica unuia dintre băieții doamnei Zoe Petre pentru postul de consilier prezidențial însărcinat cu „Imaginea României după ora 22”. Scrisul se dă dimineața, iar oralul – seara, cu Michel Camdessus.

21 decembrie – Nu s-a mai dat concursul, fiindcă, văzând limbarița guvernului, dl. Camdessus a acuzat o ușoară indispoziție, așa că și eu, și logodnica–noră a d-nei Zoe Petre am fost numite consilieri interimari pe patru luni, până vine dl. Camdessus, prin primăvară, să ne valideze.

22 decembrie – Printr-un fax, casa de licitație „Sothesby” din Londra a anunțat că dorește achiziționarea creionului de desfundat nasul pe care dl. Iliescu și l-a uitat în biroul de lucru și de două zile toată lumea îl caută în draci.

NU-MI PARE RĂU
CĂ I-AM DAT ȘAPCA
AIA VECHE LUI CRISTOIU.
EFECTELE DEJA
SE VĂD...
EVENIMENTUL
ZILEI

Creionul parcă a intrat în pământ. În schimb, femeia de serviciu de pe palierul doi a scos la iveală din cabinetul sanitar o agrafă a Rodicăi Beclean și-acum băiatul d-nei Zoe Petre negociază la telefon cu londonezii achiziționarea ei.

22 ianuarie 1997 – Când am văzut ce-am văzut azi, printr-o transparență a vărului meu de la SPP (care-a rămas în dispozitiv), m-am îngrozit: sunt treisprezece posibilități de a-l atenta pe președintele Constantinescu și numai trei de a face dragoste cu el într-un incognito total. Ca să intrăm în N.A.T.O. – mi-a spus tot văru' meu – raportu' trebuie să fie invers.

24 ianuarie 1997 – Senzualitate! Câtă impotență s-a consumat în numele tău!

26 ianuarie 1997 – Am mai gândit-o, o repet: dacă un întreprinzător autohton ar inventa în România un prezervativ de dimineață cu gust de ciorbă de burtă, ar aduce țării noastre în numai șase luni beneficii în valoarea a 40% din Produsul Intern Brut, cât există și-n Raportul S.R.I., fără nici un gust.

NINA, CRISTOIU
A AVUT ÎNC-O DATĂ
DREPTATE!
CUCUVEAUA
A NĂSCUT PUI
VII !...

27 ianuarie 1997 – Eu am o idee destul de vagă despre valori. Îmi dau seama că sunt chestii frumoase, nobile, ca golul lui Hagi în meciul cu Columbia sau ca gestul lui Ion Cristoiu de a oferi un televizor color familiei simple a lui Victor Ciorbea. Însă ce nu-mi dau eu seama este unde se duc, la un moment dat, valorile astea, fiindcă vărul meu de la SPP mi-a zis că golul lui Hagi se duce-n statistică, gestul lui Ion Cristoiu se duce-n propagandă, iar eu, de mică, le urăsc pe amândouă.

16 februarie – Am avut azi-noapte un vis îngrozitor: se făcea că eram în anul 2003, dolarul era 68.300, deținuții de la Jilava fuseseră transferați la „Lido", Ion Cristoiu tocmai își dăduse demisia din funcția de Președinte al Republicii și mă lăsase, pe gratis, consilierilor Mihai Cârciog și Cornel Nistorescu, iar România fusese respinsă, în ceasul al doisprezecelea, din primul val al intrării în Noul Tratat de la Varșovia.

17 februarie – În ultima vreme, ca să mai uit de austeritatea lui Victor Ciorbea, mă gândesc mult la NATO. Părerea mea e că, orice-am face, nu putem intra în NATO decât eșalonat: întâi femeile, să-ntărim flancul sud-estic al Alianței la turci și la greci, apoi copiii și bătrânii, cu TAROM-ul, pe urmă țiganii, cu Inter-City-urile, după aia întreprinzătorii moldoveni, prin BANCOREX, iar la urmă și armata, care-ar putea fi cazată pe o câmpie lângă Freiburg, unde există un uriaș super-market, destul de ieftin.

FAC UN APEL
LA FOȘTII
LOCATARI
AI PALATULUI
COTROCENI, SĂ
ADUCĂ ÎNAPOI
VESELA !

22 februarie – Foarte drăguță vizita d-lui Jacques Chirac! După ce că, în pregătirea ei, au venit la Cotroceni niște profesori francofoni de la Universitate care, timp de o săptămână, ne-au frecat pe noi, consilierele ce știm mai mult turca și italiana, cu subjonctivul și cu „si conditionel” ca pe hoții de cai, mie mi s-a repartizat la dineul de gală de aseară, să mă ocup de el, un ziarist secund de la „Canard enchaîné”, și iată ce-am pățit: după cinci minute de conversație cu el, mi-am dat seama că e Liviu Mihaiu sau Ioan T. Morar de la „Cațavencu”.

6 martie – Deși prin structură, prin sex, prin mentalitate și prin strămoși (care au fost fără excepție simpli iobagi visând o viță mai bună) sunt o republicană convinsă, nu m-am putut împiedica să nu lăcrimez când, la cina oferită la Cotroceni de președintele Constantinescu, l-am văzut pe Regele Mihai povârnindu-se cu eleganță peste șalăul pur-sânge românesc cu cartofi natur, peste salata de vinete de la Bragadiru și peste sărmăluțele cu strămoșeasca mămăligă ce, spre ușurarea colegilor din SPP, de data asta n-a explodat. Or fi existând și-n Elveția bunătăți (eu am, de pildă, de la un arab, un ceas „Swatch” cu care poți să faci și duș), dar, după o absență de cincizeci de ani, parcă nimic nu egalează dulceața unei ciorbe de burtă, a unei moșii la Scroviștea, a Pelișorului…

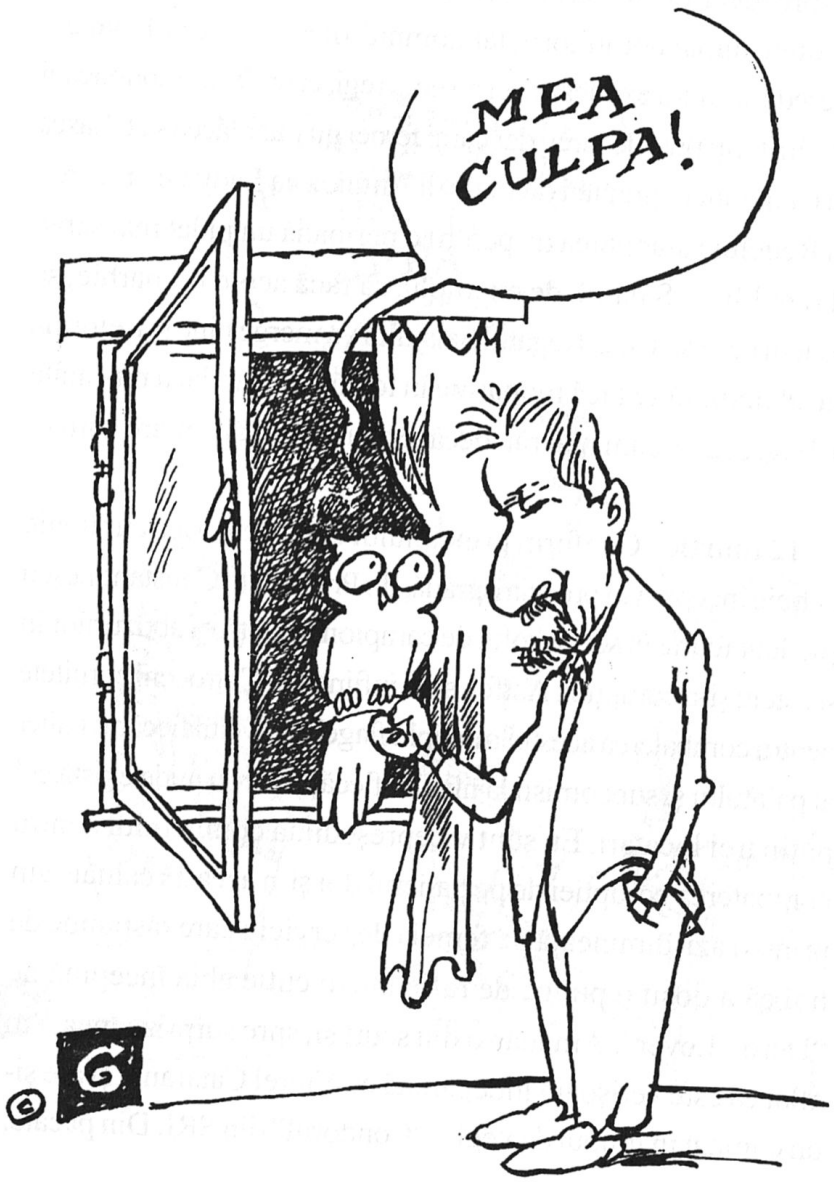
MEA CULPA!
©

Nu cunosc eu prea multe despre ideea de monarhie fiindcă, pe vremea mea, la școală se studiau numai domnitorii, iar domnu' Iliescu, pe când mai era președinte, mi-a explicat că ei nu erau regi, ci un fel de republicani mai înstăriți puși de turci, dar cărei femei nu i-ar plăcea să trăiască cu căpitanul națională de rugby a Angliei, ca Lady Di? Eu cred că Regelui i s-ar putea da pentru o perioadă un județ mai sărac al republicii, Sălajul, de exemplu, să facă acolo monarhie, să vedem ce iese. Dacă Regatul Sălajului va merge bine și Reforma va izbândi, să se facă monarhie în toată țara, iar dacă nu – atâta pabugă, că oricum mai rău decât e acuma în Sălaj n-are cum fi.

12 martie – Conform principiului corect că orice curățenie trebuie începută în propria ogradă, dl. Președinte Constantinescu și-a luat foarte în serios rolul de campion împotriva abuzurilor în serviciu și-a corupției. Astfel, s-au înființat la Cotroceni comitete pentru combaterea acestui multiplu flagel la nivelul fiecărui palier al palatului și subcomisii la nivelul fiecărui birou unde există cel puțin trei locatari. Eu sunt vicepreședinta comitetului pentru combaterea corupției de pe palierul doi și-n această calitate am prins-o azi-dimineață pe femeia de serviciu care răspunde de hol că a dosit o pungă de rafie într-o cutie abia începută de „Dero–Lever". Am luat-o din scurt și, spre surpriza mea, am aflat că este verișoară îndepărtată cu Viorel Cataramă și are și-un cumnat în grupul de veghe „Condorul" din SRI. Din păcate, având patru copii și certificat de revoluționară de la Cosmâncă, nu i se poate ridica imunitatea de pe palier, așa că mi s-a făcut milă și-am împărțit cu ea „Dero–Lever"-ul.

D-LE PREȘEDINTE, ÎNTREABĂ RODICA BECLEANU DACĂ PRIMIȚI CU CAPRA ?

14 martie – Nu trebuie să ignorăm periculosul model albanez. Nu mai departe decât aseară m-a sunat îngrijorată verișoara-mea primară din satul natal și mi-a spus că unchiu', după ce-a văzut la televizor ce fac albanezii, s-a îmbătat la bufet și, aducându-și aminte că șeful pichetului local de pompieri l-a îndemnat să-și pună banii la „Caritas", s-a dus la el, l-a bătut de i-a sunat apa-n cap și i-a luat și tulumba cu cal cu tot. Mă rog, poate că e un conflict minor, dar dacă tulumba era „MIG 29"?

2 aprilie – Listă propusă de mine cu personalități capabile să facă lobby pentru intrarea României în NATO: Loredana Groza (pe relația Italia); Gheorghe Hagi (pentru Turcia); Draga Olteanu Matei (pentru Republica Moldova); Ioan Ovidiu Sabău (pentru penticostalii din Brescia); Daniela Gyorffy (pentru Gheorghe Hagi); Floriana Jucan (toate țările); Împăratul Iulian (pentru Egipt); Nicolae Văcăroiu (pentru Elțîn); Sabina Funar (pentru Namibia); Simeon Tatu (Muntele Athos); Gheorghe Dumitrașcu (pentru OMOLiposistem); Silviu Brucan (Liechtenstein); Ion Iliescu (pentru Kazahstan); Corneliu Vadim Tudor (pentru Africa de Sud); Mitzura Arghezi (pentru Hollywood); Ioan Gavra (Insulele Feroe); Vartan Arachelian (Nagorno-Karabah); Christine Valmy (pentru Bangkok); Adrian Păunescu cu cenaclul (în Cadrilater); Marius Tucă (pentru Groenlanda); Constantin Constantin (Place Pigalle); George Ioan Dănescu (pentru familiile piloților americani căzuți la Ploiești); Triță Făniță (pentru Republica Populară Democrată Coreeană); Ioan Stoica (pentru Albania); Mădălin Voicu (Germania de Vest); Viorel Cataramă (Sudul Albaniei); Adrian Năstase (pentru Insulele Kurile); Ilie Verdeț (China, Cuba, Libia); Iosif Sava (OEP).

MITICĂ, CINE-A FĂCUT CHESTIA ASTA ?
EMIL, GEOLOGU' !

PS. În timp ce scriu aceste rânduri, un gândac maroniu, superb, de 4 centimetri, îmi traversează tacticos biroul de la Cotroceni. Am oroare de gândaci. Să-l omor? Să nu-l omor? De parcă mi-ar fi auzit gândurile, gândacul se oprește, se întoarce pe nenumăratele sale șase picioare, aș zice că mă privește cu milă și-apoi se scurge pe sub mochetă în biroul vecin. E biroul consilierului d-lui președinte Emil Constantinescu pentru problemele intrării în NATO. Sper să nu-l mai văd niciodată.

ŞI ACUM, O ULTIMĂ ÎNTREBARE: CREDEŢI ÎN DUMNEZEU?
©6

POSTFAȚA

„Să nu facem schimbare de dragul schimbării” – acesta a fost unul din principiile după care m-am călăuzit în întreaga mea campanie electorală. Am fost și sunt conștient – o mărturisesc cu toată sinceritatea – că Binele, Adevărul, Frumosul, idei ce mi-au călăuzit, sper, toată viața, nu ne aparțin numai nouă, celor din Convenția Democratică, ci pot fi regăsite – e drept în doze și-n straturi mici, superficiale – și la acele persoane din sfera fostei Puteri care nu s-au lăsat călăuzite de demagogia conducătorilor lor, ci și-au păstrat o conduită și-un comportament în limitele bunului simț, slujind nu un regim care a vehiculat 70% din Produsul Intern Brut la nivel subteran, ci ideea de stat democratic, european. Iată de ce, când am preluat administrația de la Cotroceni, am analizat cazul fiecărui angajat în parte și am făcut tot posibilul să nu îndepărtez acei funcționari profesioniști, devotați muncii lor, fără de care nici o structură de un asemenea specific nu merge cum trebuie. În acest context, era firesc s-o păstrez pe d-na Elisabeta Aciobăniței, Nutzi, cum îi place domniei-sale să i se spună. Deși am fost informat că a fost o apropiată a fostului președinte (nu îndrăznesc să sugerez mai mult), felul spontan, deschis, cum mi-a vorbit, cunoașterea aprofundată a problemelor din sectorul ei (nu unul foarte ușor, având în vedere eforturile – pe care trebuie să le facem cu toții pentru integrarea României în NATO în primul val) și – de ce să n-o spun? – un anume farmec personal m-au determinat s-o opresc, împreună cu alte persoane, în aparatul meu. Răspund astfel reproșurilor cu totul fanteziste ale actualei Opoziții că, o dată ajunsă la putere, coaliția majoritară care a câștigat alegerile ar practica epurările pe criterii politice. Ce altă dovadă mai bună că nu e așa decât aceea că doamna Aciobăniței e bine – merçi la Cotroceni?

Am acceptat cu plăcere să scriu aceste rânduri pentru cartea Domniei – sale și pentru un motiv, ca să zic așa, personal: doamna Aciobăniței e originară din nordul Moldovei, zonă unde mi-a fost dată să trăiesc una din cele mai tulburătoare întâmplări din campania

electorală. Mă aflam în mijlocul țăranilor dintr-un sat de pe acele frumoase meleaguri, ascultam păsurile lor, când deodată de grupul nostru s-a apropiat un moșneag albit de ani, cu căciula în mână, cel mai bătrân om din localitate, după cum mi s-a spus ulterior. Știu că mulți, datorită hazardului asemănării, asociază fizionomia mea cu a lui Alexandru Ioan Cuza, dar nu credeam că-n mintea înțeleaptă a cuiva identificarea poate merge atât de departe. Fiindcă moșneagul m-a privit adânc în ochi și mi-a spus: „Dumneata ești candidatul Convenției Democratice?" „Eu sunt, bade", am răspuns. „Apăi, Măria-Ta – a adăugat el – am și eu o rugăminte: c-om intra în NATO, numai bunul Dumnezeu știe; dar n-aș vrea să mor până n-oi vedea cum ai stârpit toată corupția din țară!"

Nu voi uita toată viața aceste cuvinte simple. Moșul încă trăiește.

Emil Constantin

VOX MARIS
no1 club

4 MANDATE ?
DA' ȘTEFAN
CEL MARE
DE CE A AVUT
DREPTUL LA 12 ?

INDICE DE NUME ȘI ANIMALE

Arafat, Yasser – fost terorist palestinian, laureat al premiului Nobel pentru pace

Avram, Marcel – impresar german care l-a adus în țară pe Michael Jackson; actualmente în închisoare

„Armonia” – fundație prezidențială de pe vremea lui Ion Iliescu, care sprijinea și favoriza contactele sexuale între români și unguroaice

Beclean, Rodica – fată în casa regimului Iliescu

Brucan, Silviu – politolog român căruia i-a fost frică toată viața c-o să facă armata în Israel

Clinton Hillary – prima doamnă a Americii care a văzut cu ochii ei de ce nu putem intra în NATO

Cucuveaua de la Cotroceni – mascota fostului regim Iliescu; retrasă azi într-o pădurice de lângă Oltenița

Cozma, Miron – primul om din lume care a refuzat testul cu detectorul de minciuni pe motivul – logic – că el nu spune decât adevărul

De Gaulle, Charles – mare aeroport parizian

Gherman, Oliviu – fost președinte al Senatului României, azi gaga

Grylakis – general grec, membru de onoare al PDSR; a contribuit substanțial la deteriorarea imaginii lui Ion Iliescu în mass-media

Gheorghiu, Mihnea – intelectual cărunt de stânga

Hamza, Mircea – membru marcant de o reconfortantă urâțenie al Partidului România Mare

Măgureanu, Virgil – fost șef al Serviciului Român de informații, posedând, în consecință, o vilă la țară

Jackson, Michael – tânărul palid pe care l-a ținut la un moment dat de cot președintele Ion Iliescu; a vizitat în România câteva așezăminte de minori, dar n-a găsit nimic

Mincu, Iulian – prof dr. docent, fost ministru al Sănătății, autorul diabetului poporului român

NATO – organizație militară care-și construiește o bază lângă Szeged, dând astfel posibilitate fetelor din județele Timiș, Arad și Bihor să mai câștige și ele un ban

Pompidou, Georges – centru cultural în mijlocul Parisului, lângă care se află reconstituit atelierul lui Brâncuși

„Revoluție și Reformă” – carte de Ion Iliescu, care a avut un mare succes în turcă

Roman, Petre – fiul lui Valter Roman, ăla care, pentru a ajunge director al Editurii Politice, a trebuit să facă războiul din Spania

Snegur, Mircea – moldovean, săracu’

SPP – prescurtare care mănâncă banii poporului a Serviciului de Pază și Protecție

„Toamna diplomatică” – volum de Ion Iliescu, care n-a mai apucat să fie tradus în turcă

Tănase, Virgil – dizident român la Paris pe timpul lui Ceaușescu, șeful Centrului Cultural Român, tot la Paris pe vremea lui Iliescu, azi liber-profesionist: un destin exemplar pentru diaspora noastră

Văcăroiu, Nicolae – primul și ultimul prim-ministru pe care l-a dat bodega „Dumbrava” din frumosul cartier bucureștean Militari

Bun de tipar: martie 1998 • Apărut: 1998
Cartea are 9 coli tipo și a apărut într-un tiraj de 5.000 exemplare • Format 14,5 cm x 20,5 cm
Editura Scrisul Românesc,
Culegerea și tehnoredactarea computerizată a fost făcută de Marian Miu și Adrian Cristea

o carte de

Ioan Groșan

și

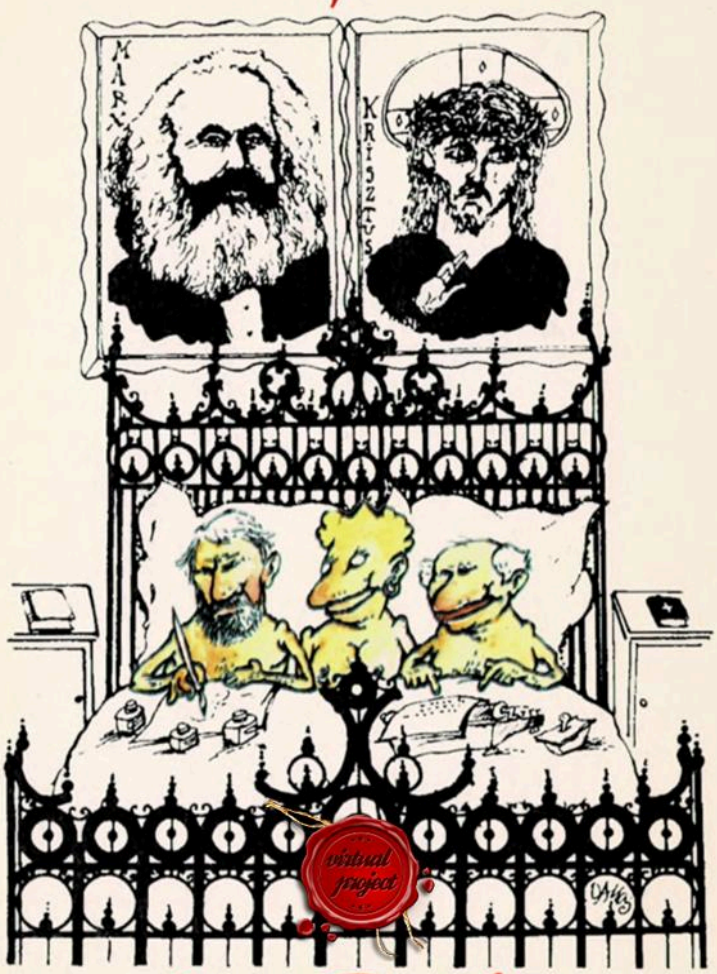

Ion Barbu

Editura Scrisul Românesc

ISBN-973-38-0237-9 virtual-project.eu

{1}. Vadim (Corneliu Tudor) – important om politic bucureștean, care a fost în Africa de Sud.

{2}. Paul de România – fin al fraților Păunescu** și rege republican al României, recunoscut ca atare de fundația ce-i poartă numele.

** Frații Păunescu – nașii b-dului Magheru și-ai singurului rege republican al României.

{3}. Jean Pierre Vettovaglia – fost ambasador al Elveției la București; s-a făcut remarcat prin faptul că-n urma consumării legăturii de suflet cu Floriana Jucan, i-a cerut acesteia înapoi, în mod oficial, un set întreg de cearceafuri și prosoape.

{4}. Floriana Jucan – junâ românâ de la sfârșitul secolului XX îndrăgostită de Virgil Măgureanu*

* Virgil Măgureanu – (alias Astaloș, alias Mihăilă) – șeful Serviciului Român de Informații, unul din cele mai transparente** din lume.

** transparență – glasnosti (rus)

{5}. Juan Antonio Samaranch – una din ultimele personalități de anvergură unse cu toate alifiile secolului XX, pe care Nicolae Ceaușescu a decorat-o cu ordinul „Tudor Vladimirescu", clasa I.

{6}. Jacques Chirac – Doctor Honoris Causa al Universității din București, fost adversar al lui Lionel Jospin la alegerile prezidențiale din Franța.

{7}. francofoni – popoare mici și atente, silite de expansiunea limbii engleze să învețe limba franceză.

Table of Contents

PREFAȚĂ
JURNAL DE BORDEL
JURNAL DE COTROCENI
POSTFAȚA
INDICE DE NUME ȘI ANIMALE

Table of Contents

PREFAȚĂ 6
JURNAL DE BORDEL 11
JURNAL DE COTROCENI 13
POSTFAȚA 134
INDICE DE NUME ȘI ANIMALE 138